

Rôzne komunitné stretnutia

P. Fernando QUINTANO
Generálny direktor

Ú v o d

Viaceré sestry a niektorí provinciálni direktori mi navrhli, aby som napísal na túto tému. V tejto požiadavke možno vidieť dvojité odôvodnenie: sestry zakúšajú potrebu väčšej a lepšej komunikácie v komunitnom živote. Preto ľutujú upúšťanie alebo slabú vitalitu, s akou sa často konajú rôzne komunitné stretnutia v ich komunitách.

Prvým úmyslom tohto článku je prispieť k zlepšeniu a oživeniu komunitného dynamizmu, navrhovaného Konštitúciami a Štatútmi. Sú to prostriedky na podporu komunikácie na rôznych rovinách, vrátane sesterského komunitného života.

Predtým, ako si niečo povieme o rôznych stretnutiach (komunikácia vo viere, revízia komunitného života, apoštolská reflexia, služba lásky... a ďalšie), je vhodné uvažovať v krátkosti o iných témach, priamo s nimi spojených, bez ktorých by chýbal pevný základ opory a opodstatnenia. Preto je predtým potrebné uvažovať o spoločnom sesterskom živote, o dôležitosti komunikácie a dialógu na budovanie komunity, o potrebných postojoch k tomu, aby bola možná pravá komunikácia medzi osobami. Rovnako je potrebné uvažovať o rôznych rovinách komunikácie v komunitách zasväteného života. Toto všetko tvorí plátno, obraz, do ktorého sa majú umiestniť rôzne pohovory, navrhované Konštitúciami a Štatútmi, aby sa jasne ukázal ich cieľ a potreba. Je to úmysel tohto článku a jeho jednotlivých bodov.

Sesterské spoločenstvo a poslanie

Žijeme v dobe kontrastov. Čo sa týka našej témy, súčasná kultúra je poznačená individualizmom a zároveň túžbou po bratstve. Tieto dve črty možno vidieť aj v mnohých spoločenstvách zasväteného života. Sú v nich členovia s vysokým komunitným ideálom, ale zároveň sú skôr "konzumentmi" ako "budovateľmi" komunity.

Zasvätený život je vitálnou časťou Cirkvi, žijúcou vo svete. Všetko, čo sa deje v Cirkvi, ako i vo svete, má dopad na zasvätený život. Komunitný život bol zasiahnutý novými duchovnými prúdmi, náukou o Cirkvi a o komunitnom živote; novým chápaním ľudskej dôstojnosti, slobody a ľudských práv; demokratickým chápaním rovnosti a novou úlohou autority; vplyvom médií, konzumizmu, hedonizmu, individualizmu a sekularizmu. Toto všetko poznačilo spôsob chápania a života komunity. Keď nastávajú ťažkosti a napätia, nemali by sme sa hneď obviňovať za to, čo nastáva v komunitnom živote, ale všetci by sa mali stať zodpovednými za hľadanie spôsobu, ako ich vyriešiť. Viac ako vinní sme dedičmi histórie, ktorej musíme čeliť s rozvahou, pokojom a spoluzodpovednosťou.

Napriek pretrvávaniu určitej nespokojnosti v niektorých komunitách, môžeme vo všeobecnosti tvrdiť, že všetky zmeny vo vnútri a mimo Cirkvi, pomohli k dozrievaniu spoločného života. Osoby sú viac rešpektované, všetci sa viac podieľajú na spoločnom, je menej formálny a menej autoritatívny. Ťažkosti a napätia, ktoré v ňom ešte pretrvávajú, dokazujú jednak, že ešte sa nám nepodarilo do neho zaradiť hodnoty novej kultúry, zosúladiť ich s požiadavkami spoločného života, a jednak, že niektoré nesprávne hodnoty, existujúce v tejto kultúre majú na ňu negatívny vplyv. Nemôžeme tiež zabudnúť na ľudské obmedzenia a potrebu stáleho obrátenia členov tvoriacich spoločenstvo. Ak je nepopierateľné, že znaky kultúry – aj negatívne – majú dopad na zasvätený život, rovnako je isté, že zasvätený život má byť soľou a kvasom, "duchovnou terapiou" pre ľudstvo. Toto je dôvod jeho existencie.

II. vatikánsky koncil poukázal na Cirkev ako na znamenie a nástroj v božom pláne s ľudstvom. Tento plán sa realizuje vo všeobecnom bratstve.¹ *"Najvyšším poslaním človeka je, aby vstúpil do osobného vzťahu s Bohom a s ľuďmi, t. j. bratmi a sestrami."*² K obnove tohto plánu Boh poslal na svet svojho Syna, aby ohlasoval kráľovstvo lásky, odpustenia a pokoja. Kristus svojou smrťou zničil múr rozdelenia medzi národmi a poslal Ducha Svätého na Cirkev, nový boží ľud, vytvorený z ľudí všetkých rás, jazykov a národov.

¹ porovnaj: *Gaudium et spes*, 3.

² Dokument "Bratský život v spoločenstve", 9.

Zasvätený život sa zrodil ako znamenie spoločenstva, podľa vzoru prvých kresťanských komunít Cirkvi, ktoré boli jedno srdce a jedna duša³. *"Ako 'odborníci života v spoločenstve' sú rehoľníci povolani, aby boli v Cirkvi, v cirkevnom spoločenstve a vo svete svedkami a budovateľmi v zmysle Božieho plánu spoločenstva, plánu, ktorý má zavrieť dejiny ľudstva."*⁴ Preto najnovšie a najdôležitejšie dokumenty o zasvätenom živote naliehajú na podmienku prorockého znamenia ničím neohraničeného bratstva.⁵

Je isté, že sesterský život v Spoločnosti je nasmerovaný k poslaniu. Ale skúsenosť nám hovorí, že kvalitný komunitný život posilňuje misiu. Keď Kódex kánonického práva hovorí o rozlišujúcich znakoch spoločností apoštolského života, priraduje k nim apoštolský cieľ a bratský život v spoločenstve.⁶ Konštitúcie Spoločnosť výrazne potvrdzujú, že spoločný život dcér kresťanskej lásky je nasmerovaný na misiu. Ale zároveň pridávajú, že komunitný život je podstatnou oporou povolania a miestom, kde sa sestry neustále obnovujú so zameraním na poslanie.⁷ Komunitné spoločenstvo a poslanie sú dva aspekty "ad intra" a "ad extra" misionárskej komunity, ale aj komunity dcér kresťanskej lásky. Komunita a poslanie sa navzájom potrebujú a dopĺňajú. Z toho dôvodu okrem naliehavosti novej evanjelizácie, ako alternatívy na individualizmus a prorocké znamenie, v súčasnosti stále viac zakúšame nalievajú potrebu urobiť z našich komunít pravé spoločenstvá. Pretože poslanie nie je zverené skupine osôb, ale apoštolskej komunite. Toto predpokladá požiadavky týkajúce sa komunitného života, aby sa prekonal individualizmus a uviedlo do života to, čo žiada apoštolská komunita, majúca spoločné poslanie.

Ján Pavol II. povedal, že *"celková plodnosť zasväteného života závisí od kvality spoločného komunitného života. Navyše, súčasná obnova v Cirkvi a v rehoľnom živote je poznačená hľadaním spoločenstva a komunity."*⁸

³ porov. Sk 4, 32

⁴ *"Bratský život v spoločenstve"*, 10

⁵ porov. VC, 85, 92; *Znovu začať u Krista*, 28 – 29

⁶ porov. kánon 731, §1

⁷ porov. K 1.6; 2.1; 2.9

⁸ Ján Pavol II. na plenárnom zasadáí CIVCSVA, 20. novembra 1992.

Komunikácia a dialóg v komunite

V tejto téme vidno v súčasnej kultúre jasné kontrasty: popri hlbokej túžbe po komunikácii a dialógu existuje rastúci pocit samoty. Nové technológie nám pomáhajú k väčšej informovanosti, ale osoby komunikujú medzi sebou čím ďalej, tým menej. Podobná situácia môže existovať v určitých komunitách.

Psychológia poukázala na hlboký vzťah existujúci medzi rastom osoby a dialógom. Základom a požiadavkou našej prirodzenosti je vzájomná komunikácia. Sme bytosťami vzťahov. Ako osoby sa realizujeme, keď vytvárame medzi sebou kontakty. Ľudská bytosť sa tvorí, rozvíja a stáva dokonalou vďaka vzájomným vzťahom s druhými. Hoci jednou z čŕt súčasnej kultúry je individualizmus a jeho následkom samota, nič, ani nikto nemôže umlčať to, čo je podstatné pre osobu. Nikto sa nemôže realizovať sám, ani žiť, akoby nepotreboval druhých a oni jeho. Toto prebúdzajúce sa presvedčenie živí potrebu dialógu, aby sa rozriešili konflikty medzi národmi, náboženstvami, v rodinách, v škole a v komunitách. Zostávať upútaný na vlastných pozíciách znamená uzatvárať sa voči stretnutiu s druhými, odkiaľ by mohli vzísť cesty riešenia.

Toto sa môže aplikovať na spoločný komunitný život. Neexistuje komunita, ak tam nie je komunikácia a dialóg medzi osobami, ktoré ju formujú. Dokument o bratskom živote v spoločenstve venuje viac strán tomuto predmetu⁹. Na obnovu komunitného života je nevyhnutné zaviesť dlhšiu a intenzívnejšiu komunikáciu. Aby sme spoznali, že sme bratia a sestry, treba sa poznať a k tomu treba komunikovať. Táto komunikácia vytvára užšie zväzky, živí rodinného ducha, spoluúčasť a spoluzodpovednosť v spoločnej misii. Nedostatok komunikácie, alebo skutočnosť že táto je obmedzená na okrajové témy, rozvíja individualizmus, necitlivosť voči ostatným, anonymitu, izoláciu a samotu. A keďže všetci potrebujeme druhých, potom hľadáme mimo spoločenstva to, čo v ňom nenachádzame.

Komunikácia v spoločenstvách zasvätených osôb má tri roviny: materiálne prostriedky, láska a duchovné dobrá. Žiť v spoločenstve spočíva v dávaní a prijímaní, vkladaní darov každého člena

⁹ porov. BŽS, čl. 29 – 34

do spoločného ("cummuneres"). Tieto tri roviny del'by boli prítomné v prvom kresťanskom spoločenstve v Jeruzaleme. Bolo ideálnym vzorom, ktorý chce dosiahnuť zasvätený život: "*Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné*", (materiálna rovina); "*boli jedného srdca a jednej duše*" (citová rovina); "*vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách.*" (duchovná rovina)¹⁰.

Niektoré komunity ľutujú, že majú málo komunikácie a dialógu o duchovných dobrách. Tento druh však tvorí podstatu v komunitách zasväteného života, ktorých členovia nie sú zhromaždení len psychologickými, ideologickými, odbornými podobnosťami, alebo jazykom, rasou, atď., ale Tým, ktorý ich povolal žiť spoločný plán; ďalej motiváciami viery, aby mohli rásť vo svätosti pri vzájomnej opore.

V komunitách zasväteného života del'ba materiálnych vecí a priateľstva smeruje k del'be darov Ducha, duchovných darov. Ak sa im nedarí dostať sa na túto rovinu, ostatné dve sa časom stanú neuskutočniteľné. Duchovné dobrá, s ktorými je potrebné deliť sa, sú Eucharistia, modlitba, božie slovo, a napokon život viery. Keď prežívame naplno duchovné dobrá a keď sa o ne delíme, toto "mať jedno srdce a jednu dušu" sa stáva v komunite realitou. Keď necítíme potrebu deliť sa o tieto duchovné dary, komunita začína upadať a pomaly stráca pravé dôvody, ktoré potvrdzujú jej existenciu. Ak na začiatku povolania existovali motivácie viery, prečo sa potom v komunitnom živote delíme ľahšie o materiálne dobrá a vzájomnú lásku ako o život viery? Nie je tento nedostatok jednou z príčin slabej kvality, ktorú konštatovať v určitých komunitách? Prečo GZ 1997 pri záväzkoch, týkajúcich sa sesterského života, vymenovalo medzi prvým "*znovu vytvoriť komunity zakorenené v Ježišovi Kristovi...*"?¹¹ O čom hovorí uvedenie do života tohto záväzku a ďalších z dokumentu?

Podmienky pre komunikáciu a dialóg v komunite

Túžbe po kvalitnom komunitnom živote musí zodpovedať väčšie úsilie k zlepšeniu duchovného kontaktu a dialógu medzi členkami, tvoriacimi spoločenstvo. Najskôr je potrebné, aby sme boli

¹⁰ porov. Sk 2, 42-46

¹¹ *Nový oheň*, str. 7, č. 2.a)

všetci presvedčení o jeho potrebe a aby sme cítili, že táto úloha sa nás týka. Nie je to ľahké, pretože osoby, u ktorých pretrváva samostatný postoj, len vertikálne ponímanie duchovného života, alebo ktorí si myslia, že prehĺbená komunikácia je módou, prevzatou z moderných prúdov terapie a dynamiky skupín. Ale stačilo, keby sme si pripomenuli, čo praktizovali prvé sestry. S akou nenútenosťou, hĺbkou a jednoduchosťou viedli rozhovory počas konferencií alebo pohovoru z rozjímania. Rovnako považovali za motív vďaky, že mohli prosiť o odpustenie za svoje chyby.

Komunikácia a dialóg v komunite v takýchto hlbokých rovinách požadovaných v súčasnosti, nie sú módou, ani niečím cudzím spiritualite Spoločnosti. Ide skôr o presvedčenie: žiť v komunite znamená byť pripravený rásť a posväcovať sa vzájomnou pomocou. Bratské/sesterské spoločenstvo sa buduje na kresťanskej láske. Už pápež Pavol VI. povedal, že: *"Dialóg je nový názov pre lásku."*¹² Dokument *O bratskom živote v spoločenstve* pridáva: *"Tam, kde sa zanedbáva vzájomná komunikácia, kde sa nepočúva jeden druhého, hrozí nebezpečenstvo, že budú žiť vedľa seba, ale nie spolu. A toto by bolo skutočne veľmi vzdialené od ideálu pravého bratstva."*¹³ Exhortácia *Vita Consecrata* hovorí: *"Zasvätené osoby, ktoré silou tejto lásky rozliatej v ich srdciach skrze Svätého Ducha stali sa "jedným srdcom a jednou dušou", pociťujú vnútornú potrebu všetko odovzdať spoločenstvu: hmotné dobrá, duchovné skúsenosti, talenty a myšlienky, ako aj apoštolské ideály a služby milosrdenstva."*¹⁴

Nestačí však, aby sme boli presvedčení o potrebe del'by. Sú potrebné ďalšie predpoklady, ktoré umožňujú a uľahčujú túto del'bu. Jedny sa vzťahujú na osoby, ktoré tvoria spoločenstvo, ďalšie na spôsoby a metódy, ktoré nám môžu pomôcť pri komunikácii a dialógu v skupine.

Medzi črtami, týkajúcimi sa osôb, nachádzame:

- **Láska** nadovšetko. Na komunitný dialóg môžeme aplikovať slová sv. Pavla o láske: keby som hovoril ľudskými jazykmi aj anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som ako cvendžiaci

¹² encyklika *Ecclesiam Suam* III, 56, zo 6. augusta 1964.

¹³ BŽS, č. 32

¹⁴ VC, 42

kov a zuniaci cimbal... lebo láska je trpezlivá, láska je dobrotivá, nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa, nie je nehanebná, nie je sebecká... všetko dúfa, všetko vydrží."¹⁵

- **Dôvera** v osoby. Len keď sa cítíme prijímaní a druhí majú dôveru v naše slovo, vtedy sme schopní deliť sa, úprimne sa im otvoriť.
- **Pokora** k uznaniu, že nikto nevlastní celú pravdu; bez pokusu nanútiť druhým svoju pravdu, ale ju predniesť, aby sme sa všetci priblížili k pravde.
- **Porozumenie**, aby sme pochopili mimoriadnu situáciu každej osoby a vyhli sa prenáhlenému úsudku.
- **Jednoduchosť**, aby sme mohli stručne a zrozumiteľne povedať svoj názor.

Spôsoby a metódy budú závisieť od typu komunikačného stretnutia. Budú rozličné podľa toho, či pôjde o informáciu, prípravu programu, zhodnotenie... alebo to bude pohovor o rozjímaní a o duchovnej skúsenosti, revízia komunitného alebo apoštolského života, zmierenie a odpustenie. Všetky tieto rozhovory sú otvorené tvorivosti. Príležitostná pomoc odborníka na dynamiku skupiny môže prispieť k pokroku v umení komunikácie v spoločenstve. Častosť a dĺžka trvania budú závisieť od typu komunity a jej apoštolského záväzku, preto si ich musí určiť sama. Toto rozhodnutie musí byť prijaté v presvedčení, že dialóg a komunikácia tvoria základ pri budovaní a oživovaní spoločného komunitného života. Keby sa zrušili pod zámienkou, že "nieť času", poukázalo by to na fakt, že práca je pre nás dôležitejšia ako osoby a úloha budovania komunity.

Rôzne spôsoby komunikácie v Spoločnosti

Od začiatku Spoločnosti sestry viedli rôzne spôsoby del'by, ktoré boli podporované zakladateľmi. Každá z nich mala konkrétny účel. Všetci sa usilovali o to, aby cítili spoluzodpovednosť, aby sa všetci zapájali, aby boli pozornejší voči tomu, čo Boh žiada od spoločenstva v každej chvíli. Stačilo by si pripomenúť rozhovor, ktorý viedli sestry pri konferenciách, pri pohovore o rozjímaní, prosbe

¹⁵ porov. 1 Kor 13, 1-7

o odpustenie a pod. Svätý Vincent podnecoval sestry k tomu, aby sa podelili o myšlienky, ktoré im Duch Svätý vnukol, pretože toto cvičenie prispievalo k vzájomnému povzbudeniu¹⁶. Počas jednej z konferencií im hovoril o úteche, ktorú mal pri počúvaní spôsobu, ktorým si sestry navzájom rozpovedali svoje myšlienky: *"Každá tak bezprostredne povedala svoje myšlienky, že sa mi tieto pozdávali ako iskry, ktoré zapálili veľký oheň. Boli to fakle, od ktorých sa zapálili ostatné. Ach, milé dcéry, ako veľmi vám to prospeje, ak budete aj naďalej takto robiť."*¹⁷ Počas zasadnutia rady 20. júna 1647 sv. Lujza žiadala sv. Vincenta o názor na cvičenie zaužívané v Spoločnosti, pri ktorom sa sestry zhromažďia, aby rozpovedali, čo robili, ťažkosti, na ktoré narazili a aby sa spoločne rozhodli, čo treba robiť. Sv. Vincent odpovedal: *"Áno... je potrebná veľká vzájomná komunikácia, treba si všetko rozpovedať. Nič nie je dôležitejšie. Toto spája srdcia a Boh požehnáva radu, ktorú prijímame natoľko, že sa záležitosti upravujú... Je to potrebné. Nech sa nedeje, neurobí a nepovie nič bez toho, aby ste to nevedeli všetky. Treba toto zdieľať."*¹⁸

Rôzne pohovory

Počas storočí sestry si zachovali zvyk viesť rôzne pohovory, ale niekedy sa pritom nevyhli rutine. V posledných rokoch niektoré komunity dokonca od nich upustili. Avšak dnes sme presvedčení, že spoločný život v komunite je založený na delbe materiálnych, ale aj duchovných dobrodení a všetky sestry sa majú do nej zaangažovať.

Konštitúcie nám pripomínajú, že komunita *"sa buduje každý deň v dôvere a milosti v snahe po obrátení, v ktorej prijíma pravidelné spoločné revízie, službu lásky, sesterské napomenutie.... Komunita sa takto stáva spoločenstvom, v ktorom každá dáva a prijíma; dáva všetko, čo má a čo je, do služby všetkých."*¹⁹

"Spoločný život žiada od sestier delbu počnúc od materiálnych existenčných hodnôt až po duchovné a apoštolské

¹⁶ Svätý Vincent, konferencia z 31. júla 1634, Coste IX, str. 1 a nasl.

¹⁷ Svätý Vincent, konferencia z 22. januára 1646, Coste IX, str. 235

¹⁸ Svätý Vincent, Coste XIII, str. 641-642.

¹⁹ K 2.17

*záväzky. V dialógu sa delia o poznatky a skúsenosti, umenšujú rozdiely a pripravujú rozhodnutia."*²⁰

*"Sestra služobnica... je zodpovedná za vzbudzovanie spoločnej reflexie kvôli rozlišovaniu potrieb, žiadostí a záväzkov."*²¹

Štatúty ich pozývajú ku konaniu *"pravidelných revízií na každej rovine"*²², *"osobnej a komunitnej revízie"*²³, *"apoštolskej reflexie"*²⁴, *"pohovoru o rozjímaní"*²⁵.

V celých Konštitúciách a Štatútoch sa objavujú viaceré druhy pohovorov:

- tie, ktoré hovoria o deľbe duchovných darov (pohovor o rozjímaní, úvaha nad božím Slovom).
- tie, ktoré sa vzťahujú k službe chudobným alebo apoštolskej misii, zverenej Spoločnosti (apoštolská reflexia).
- tie, ktoré sa vzťahujú ku komunitnému životu (revízia duchovného života, komunitného života a životného štýlu, prosba o odpustenie, služba lásky, sesterské napomenutie).
- ďalšie: ako vypracovanie a zhodnocovanie komunitného plánu a finančného rozpočtu, vypracovanie programu stálej formácie komunity, stretnutia za účelom informácie, štúdia a vysvetľovania dokumentov, obežníkov...

Konštitúcie a Štatúty nevysvetľujú, v čom spočívajú tieto rôzne spôsoby pohovorov. Bezpochyby preto, lebo pomenovanie a ich prax sú v Spoločnosti zrozumiteľné. Rovnako neupresňujú, ako často ich treba konať. Texty len spomínajú, že sa majú konať "pravidelne", "periodicky", "často". Ich dĺžka trvania a častosť závisia od typu komunity, apoštolských záväzkov, záujmu, tvorivosti, a pod. Všetko toto má byť upresnené v komunitnom pláne a neponechávať na náhodu. Musíme hľadať vhodný čas, aby sa mohli na nich zúčastniť všetky členky komunity. Netreba ich rozmnožovať zo záľuby v stretávaní sa, ani ich zanedbávať z lenivosti a považovať

²⁰ K 2.19

²¹ K 2.21

²² Š. 4

²³ Š. 1

²⁴ Š. 5

²⁵ Š. 9; K 2.14

ich za málo praktické. Je potrebné skôr zdôrazňovať kvalitu ako kvantitu. Dynamická vernosť týmto zvláštnym cvičeniam v Spoločnosti bude spočívať v zachovaní evanjeliových hodnôt, ktoré chcú posilniť jednotlivé rozhovory. V súčasnosti sa však musia realizovať s prispôsobenými metódami a dynamizmom, aby sa vyhlo rutine.

Hoci by bolo vhodné rozvrhnúť rôzne druhy stretnutí do určitej pravidelnosti (každý týždeň alebo každé dva týždne), deň mesačnej obnovy by mohol byť najprimeranejšou chvíľou k zintenzívneniu ich konania. Na tento deň by sa mohol vyčleniť čas na revíziu komunitného života podľa komunitného plánu. V takomto prostredí bude ľahšie uskutočňovať komunikáciu o duchovných skúsenostiach, revízii životného štýlu, prosbu o odpustenie a službu lásky.

Podstatou zostáva, aby členky komunity boli presvedčené o potrebe komunikácie a dialógu na budovanie a rast spoločného sesterského života, čo je úlohou všetkých. Rovnako je potrebné byť presvedčenými, že deľba spočíva v materiálnych a duchovných daroch. Tieto presvedčenia nám pomáhajú ľahšie nájsť čas a najprimeranejšie metódy ich uskutočnenia. Preto po otázke účelu príde na rad hľadanie času a spôsobu.

P. Fernando QUINTANO, CM
Generálny direktor

Interview so sestrou Evelyne Franc v Rádiu "Notre Dame"

Peter MORACHINI, redaktor
9. júla 2003

Toto interview, vysielané ako priama relácia, bolo zapísané podľa magnetofónového záznamu (hovorový štýl)

Všetkým poslucháčom prajem dobrý večer... S radosťou vám chcem priblížiť sestru Evelyne FRANC. Na turíčný pondelok, 9. júna t. r., v Paríži sa zhromaždili zástupkyne 23 000 dcér kresťanskej lásky, známe sestry sv. Vincenta, a zvolili vás za generálnu predstavenú. Ste 55. generálna predstavená od Lujzy de Marillac. Je to od vás prejav priateľstva, že ste prišli dnes večer do štúdia. Pomôžete nám vidieť očami kresťana aktuálny a spolu s vami spomenieme dcéry kresťanskej lásky, pôsobiace v 93 krajinách sveta. Predtým, ako vám dám slovo, budeme počúvať medzinárodné rádio "Vatikán".

Po spravodajstve redaktor položil prvú otázku.

Predtým, ako spomenieme súčasnosť vašej Spoločnosti dcér kresťanskej lásky sv. Vincenta de Paul, myslím si, že je celkom prirodzené v živote dcéry kresťanskej lásky zaujímať sa o dianie vo svete, veď ste v ňom prítomné skoro všade.

Dobrý večer, pán Morachini... Pri počúvaní tohto spravodajstva ma zachytilo viackrát slovo AIDS. Hovorilo sa o návšteve amerického prezidenta v Afrike, ktorý pripomenul tieto problémy. Zaiste, myslela som na naše sestry, ktoré pracujú zvlášť v Mozambiku, v Angole, kde sa pokúšajú skromnými prostriedkami, ale v blízkosti k ľuďom, zápasíť voči tejto pohrome. Rovnako som myslela na Burundi – znovu sa hovorí o vojne v Bujumbura – a aj tu máme sestry, ktoré pracujú spolu s ďalšími rehoľnými inštitútmi. Myslela som na všetkých tých, ktorí slúžia v nebezpečných podmienkach a chcú zostať pri tých, s ktorými žijú.

Pokúsme sa myslieť na tieto sestry v Burundi. Aký je vzťah medzi nimi, tam ďaleko a vami, akýmsi "hlavným štábom"? Ako sa to robí? Máte pravidelné správy o týchto sestrách? Nedávno ste mali kapitulu, zhromaždenie... Boli prítomné aj zástupkyne týchto sestier?

Zaiste! Dovoľte mi odmietnuť výraz "hlavný štáb"... Viem, že je to zo žartu, ale u nás hovoríme materský dom. Sme ako veľká rodina, mali sme to šťastie mať, ako ste nazvali "kapitulu", čo my nazývame "generálne zhromaždenie", na ktorom sa zišli sestry zodpovedné za 78 provincií spolu so zvolenými zástupkyňami. Mali sme teda zhromaždenie so 180 členkami, ktoré skutočne nadniesli základné problémy, dovoľím si povedať, každodenný život našich sestier, ťažkosti, s ktorými sa stretávajú. Preto môžem povedať, že cítime vzájomnú blízkosť. Ďalší spôsob, ako sa cítiť blízko, je zaiste používanie technických prostriedkov. Nepoužívame ich bezuzdne, ale všetky máme možnosť byť spojené elektronickou poštou. Počas generálneho zhromaždenia sme mohli posilať a prijímať správy... Áno, myslím si, že sme si blízko.

Akú spomienku ste si uchovali z tohto generálneho zhromaždenia, z delegátok, z predstavených? Je generálne zhromaždenie niečím živým?

Áno, je v ňom život. Dokonca poviem, že je to najskôr priateľské stretnutie, ale aj duchovná skúsenosť, pretože počas šiestich týždňov sme spoločne hľadali cestu, ktorou nás Boh chce viesť v súčasnosti. Tieto stretnutia sa konajú každých 6 rokov, umožňujú upresniť mnohé veci. Na predchádzajúcom zhromaždení sa hovorilo o inkulturácii, teraz o zaktualizovaní našich Konštitúcií. Pýtali sme sa, ako lepšie vyjadriť v našej dobe charizmu, ktorú nám zanechali sv. Vincent a sv. Lujza de Marillac. Duchovná skúsenosť, rodinné stretnutie, podelenie sa o radosť – myslím si, že tieto výrazy opisujú dobre generálne zhromaždenie 2003.

Svätý Vincent de Paul povedal, že "láska je nekonečne vynaliezavá". Čo vynachádzate dnes, aby ste žili túto lásku, túto starostlivosť o chudobných?

Pokúšame sa znovu nájsť podstatu charizmy sv. Vincenta, t.j. prinášať evanjelium ľuďom, byť im blízko, usilovať sa utíšiť ich utrpenia, deliť sa o ne s nimi, svojím postojom a službou prinášať im

Kristovu lásku, ktorú má k nim. Sv. Vincent hovorieval "slúžiť Kristovi v chudobných", teda blízkosť, stotožnenie.

Čo znamená vo Francúzsku táto blízkosť?

Môže to byť život uprostred ľudí, v bytovke, na predmestí Paríža.

Môže to byť Sangatte (mesto), na severe Francúzska?

Celkom tak. Môže to byť tiež život v útulku pre starcov alebo postihnuté osoby, alebo pôsobenie vo farskej rade. Táto blízkosť naberá rôzne formy. Blízkosť pre mňa znamená pokoru: byť blízko ľuďom, neklásť závoru, byť k dispozícii pri zachovaní našej duchovnej dimenzie a potrebného načerpania. Podľa môjho názoru, táto blízkosť dobre charakterizovala sv. Vincenta.

Chcel by som vám položiť inú otázku. Hoci máte vzhľad rehoľníčiek, dcéry kresťanskej lásky, ktoré často nazývame sestry sv. Vincenta de Paul, nie sú rehoľníčky. Myslím si, že v súčasnosti je dôležité toto zopakovať. Vincent de Paul a Lujza de Marillac skutočne vynašli novú cestu pre ženy v Cirkvi.

Povedali ste to veľmi správne. Je to trošku paradox, ale nie sme rehoľníčkami v zmysle doby našich zakladateľov. Sv. Vincent chcel, aby sme boli odlišné, aby sa vyhlo tomu, že by nás zatvorili do kláštora. Chcel aby sme boli blízke chudobným a mohli "vychádzať a prichádzať". Preto určitým spôsobom vynašiel nový spôsob služby; zrodili sme sa z jeho "vynálezu". Po právnickej a kánonickej stránke patríme k Spoločnostiam apoštolského života a každý rok obnovujeme sľuby.

Chcete povedať, že každý rok si sestry môžu položiť otázku: "Obnovím tento rok, 25. marca, svoj záväzok?"

Predovšetkým si myslím, že každý rok máme príležitosť prehĺbiť svoj záväzok. Ak chcete, naša ročná obnova je prosbou, milosťou, ktorú si prosíme. Je nutným prehĺbením a pohľadom na uplynulý rok: je to veľmi silná duchovná skúsenosť. Môže sa však stať, že sestry sa rozhodnú neobnoviť svoje sľuby.

Je táto cesta totálneho záväzku, poznačená zároveň pravidelným dátumom, zaujímavá pre Cirkev v súčasnosti?

Povedzme, že je v dnešnom štýle, pretože v Cirkvi sme svedkami rozkvetu rôznych hnutí: sú tu zaangažovaní laici, nové

inštitúty, zmiešané formy. Zdá sa mi preto, že nie sme veľmi vzdialené od tejto modernosti.

Vo Francúzsku je ulica Bac, ktorá je veľmi dôležitá...

Na ulici Bac máme náš materský dom, ako ste povedali, tu máme náš "hlavný štáb".

Je to teda váš materský dom a zároveň "svätyňa"; miesto zjavení a zástupov ľudí. Ak chceme vidieť rozmanitosť Cirkvi, treba ísť na ulicu Bac. Mám dojem, že tu sa stretávajú najchudobnejší. Tak isto aj najrozmanitejší. U vás sa stretávajú tí, ktorých by sme nečakali, že stretneme v Cirkvi.

Pre nás je to milosť prijímať toľkých rozmanitých pútnikov, ako ste povedali veľmi presne, zo všetkých vrstiev, zo všetkých krajín. Všetci prichádzajú s túžbou priniesť k oltáru, pred P. Máriu volania, poďakovania a tiež veľa utrpenia. Keď vstúpime do kaplnky, zachytí nás intenzita modlitby.

Zároveň je to niečo, čo vás musí premieňať, pretože je to niečo veľmi ľudové. Chcem tým povedať, že toto je určitým spôsobom nie natoľko intelektuálne. Nepotrebuje byť táto ľudová zbožnosť oživená Evanjeliom, byť evanjelizovaná?

Táto ľudová zbožnosť potrebuje najskôr byť rešpektovaná. Myslím si, že pápežské dokumenty to veľmi dobre vyjadrili: teraz sa vraciame k veľkej úcte. Ďalej je tu práca vykonaná sestrami, ktoré patria do nami nazývaného "pólu: kaplnka". Spolu s kňazmi Misijnej spoločnosti a laikmi sa realizuje veľká evanjelizačná práca, ktorá rešpektuje duchovnú úroveň jednotlivcov. Je to veľmi zaujímavá práca, ktorá prináša plody.

Čo pre vás konkrétne znamená byť generálnou predstavenou? Znamená to denne "byť vo vašej kancelárii" a mailom komunikovať so všetkými komunitami na svete? Znamená to veľa ciest a stretnutí?

Najskôr poviem, že je to pre mňa nové, pretože ešte nemám veľa skúseností !

Podľa vás, prečo ste boli zvolená?

Čo mám na to povedať!? Túto otázku netreba klásť mne!

Hovorili ste predtým medzi sebou? Existuje určitý druh súhlasu, dohody?

Áno, je tu konsenzus, konzultácia, ktorá sa vykonáva na medzinárodnej rovine; čiže možno sa dopracovať k vystaveniu zoznamu s určitými menami. To je realita. Ale napokon, keď to "padne na vás", je to poriadne prekvapenie. Teraz sa usilujem prijímať túto úlohu ako službu, dočasnú službu, ktorá bola spĺňaná inými, dobre vykonávaná mojou predchodkyňou. Je to služba, ktorá bude vykonávaná ďalšími sestrami po mne. Napokon ju prijímam ako šancu odovzdať niečo.

Čo chcete odovzdať?

Možno svoju radosť z toho, že som dcéra kresťanskej lásky, moje nadšenie, fakt, že v to verím.

Nezdá sa mi to také jasné. Niekedy v určitých oblastiach zemegule alebo určitých prostrediach existujú ťažké situácie. Nespôsobuje to únavu, znechutenie?

Myslím, že celá evanjelizácia, každá služba v Cirkvi, celý zasvätený život je ťažký, často ideme v protismere, ideme skoro vždy v protismere. Preto treba nájsť silu. Ale keď hovoríme o tejto službe, táto nie je osamotená. Mám tú možnosť byť obklopená skupinou 10 radkýň, ktoré predstavujú rôzne jazyky, 10 sestier, ktoré pochádzajú z Afriky, Ázie, Ameriky, Európy, ktoré majú rôzne skúsenosti a talenty. Spolu s nimi budem vykonávať túto službu.

Tvoríte veľkú skupinu, pred chvíľou sme hovorili o 23 000 sestrách. Je to niečo veľké v Cirkvi? Ako žijete spojenie s univerzálnou Cirkvou? Ako ste pozorné napr. na požiadavky novej evanjelizácie, o ktorej hovorí Ján Pavol II.? Pokúšate sa tlmočiť to svojimi skutkami?

Celkom tak. Sv. Vincent chcel, aby sme boli "dcérami Cirkvi", používal tento výraz. Preto sa pokúšame žiť ho. Zaiste, sme veľká skupina, ale povedala by som, že sme niekedy v popredí, zaiste veriace, akýmisi hnacími remeňmi, majúcimi osobitnú charizmu. V Cirkvi predstavujeme niečo zvláštne; charizma sv. Vincenta, ktorý čítal Evanjelium na svoj spôsob.

V ktorých krajinách ste najpočetnejšie v súčasnosti?

Myslím si, že v Európe, v Španielsku.

A v nedávno utvorených krajinách, kam až idete?

V týchto krajinách, v krajinách ako Vietnam, myslím si, že máme najviac povolaní. Je to provincia, ktorá rýchlo rastie. To isté môžem povedať o Indonézii.

Hovoríte: Vietnam. Ale mnohí rehoľníci, rehoľníčky by mohli povedať to isté: "Ó, Vietnam, tam to ide dobre!" Ako to môžete vysvetliť?

Myslím si, že po historickej stránke je to krajina, ktorá veľmi trpela, zápasila o svoju vieru, čo teraz prináša plody. Navyše kvôli historickým okolnostiam je to krajina, kde je ešte nesmierne veľa utrpenia. Podľa mňa, keď niekto vychádza z kresťanského prostredia, kde sa trpelo, má väčšiu túžbu ísť pomáhať, ísť v ústrety utrpeniu, čo môže viac ovplyvniť mládež. Ak to porovnam s mládežou u nás, možnože títo mali menšiu príležitosť bojovať za svoju vieru, dotýkať sa utrpenia, pretože majú množstvo činností, ktoré odvádzajú ich pozornosť.

Mohli by sme teda povedať, že nie komunizmus, ale "marketing" je prekážkou pre vieru. A v bývalých krajinách na východe ste zastúpené, obrodzujete sa tam?

Zaiste. Určite je to pre mňa jedna z prvoradých úloh.

V ktorých krajinách, napríklad?

Na zhromaždení sme mali možnosť mať zástupkyne z Rumunska, Maďarska, Slovenska. Jedna krajina ma veľmi zaujíma: Kosovo. Pozrite sa, počas vojny žili vedľa seba slovinské, albánske a srbské sestry, ktoré sa pokúšali chápať utrpenie tej druhej.

Mením tému. Onedlho, 9. novembra, budete prežívať mimoriadnu chvíľu blahorečenia jednej z vašich francúzskych sestier, s. Rozálie Rendu, ktorá žila dlho v Paríži. Je to sestra, ktorá môže mnohým veľa povedať; stačí len fakt, že jedna parížska ulica, či avenue sa volá avenue sestry Rozálie.

Správne hovoríte: avenue sestry Rozálie. O sestre Rozálii môžeme krátko povedať, že sa narodila v kraji Ain, teda v diecéze Belley a Ars, ale žila 54 rokov v Paríži v štvrti Mouffetard. Volali ju "apoštolka štvrti Mouffetard". Tak, ako my všetky, bola v noviciáte, potom bola poslaná do misie slúžiť chudobným tejto štvrte. Tu rozvinula dynamizmus a obdivuhodnú silu, osobitne vedela vytvoriť

spojenie medzi spoločenskými kategóriami. Bola skutočne priateľkou chudobných a bohatých. Ak idete na cintorín Montparnasse, na jej hrobe možno čítať nápis *"Jej vd'ачní priatelia, chudobní a bohatí."*

Stále je tam pochovaná?

Áno, je tam stále pochovaná a môžeme čítať *"Jej vd'ачní priatelia, chudobní a bohatí."* Myslím si, že sestra Rozália má pre nás veľmi moderné aspekty. Pred chvíľou sme hovorili o modernosti. S. Rozália vedela byť vynaliezavá, povedala by som, že v Spoločnosti bola tak trochu nadčasová. Nesúhlasila vždy s predstavenými, bola istý druh proroka. Je potrebné pamätať na to v súčasnej dobe. Bola niekým, kto mal dar tvorivosti. "Láska je nekonečne vynaliezavá." Ona ju žila. Vytvorila školy, viedla ošetrovňu, osobitne sa preslávila počas revolúcií, ktoré zažil Paríž v 19. storočí: 1830, 1848... Vytvárala spojenie, postavila sa medzi policajtov a tých, ktorých chceli prenasledovať. Viedla celú činnosť za pokoj, dnes by sme povedali, že bola "nenásilná". Napokon veľa pracovala s laikmi. Nevie, či viete, ale to ona pomohla Frederikovi Ozanamovi založiť v r. 1833 Konferencie sv. Vincenta de Paul. Keď videl jej obetavosť, poprosil s. Rozáliu, aby ho zaučila, ako navštevovať chudobných. Cítil na nej niečo také silné, že ju chcel napodobňovať. Ak chcete, je pre nás znamením, ale tiež pre celú vincentskú rodinu. Doteraz sme vlastne hovorili len o našej Spoločnosti a nespomenuli sme vincentskú rodinu. Pretože nie sú tu len sestry, sú tu všetci tí, ktorí sú vedení rovnakým vincentským ideálom "blízkosti".

Hned' sa vrátíme k tomu, ale poznamenávam, že máte dve stránky na Internete, ktoré sú veľmi dobre spracované. Čítal som prvú a bol som prekvapený, že pod vami je uvedený generálny predstavený, ktorý predsedá nielen Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, ale tiež Misijnej kongregácii, mužskej kongregácii, založenej sv. Vincentom de Paul. Znamená to, že ide o dvojtitú, mužskú a ženskú vetvu služobníkov chudobných?

Máte pravdu. Je to dedičstvo, na ktoré sme hrdé. Sv. Lujza de Marillac chcela, aby sme záviseli od sv. Vincenta, čím by sa vyhlo, aby sme nepadli pod správu biskupov. Pozor, nemýľme sa, povedala som, že sme "dcéry Cirkvi" a to neodvolávam. Ale išlo o moc zachovať našu jednotu, teda nezmeniť charizmu podľa biskupstiev, kde by sme sa nachádzali. Preto svätej Lujze záležalo na tejto závislosti. Pre nás, v súčasnosti, je to bohatstvo, návrat

k prameňom, čo sme opäť potvrdili na našom poslednom generálnom zhromaždení.

Hovoríte o závislosti. Ako sa táto idea presadzuje do života v súčasnosti? Dnes nie je ľahké povedať, že skupina žien je závislá na mužskom predstavenom?

Možno treba výraz "závislosť" diferencovať.

Čo to znamená konkrétne?

Myslím si, že je to možnosť obrátiť sa na niekoho o pomoc. Je niekto, kto je rozvážny; kto pri nás zohráva úlohu, ktorú mal sv. Vincent pri prvých sestrách. Má múdrosť vincentskej charizmy. V právnickej moci by som povedala, že veci sa veľmi zmenili, pretože naše posledné zhromaždenie mu, naopak, odňalo určitú teoretickú právomoc a tá teraz pripadá generálnej predstavenej. Povedzme však, že do praxe toto neprechádza právnickými výrazmi, ale v zmysle príslušnosti k tej istej charizme.

Táto vincentská rodina je teda väčšia ako Misijná kongregácia a Spoločnosť dcér kresťanskej lásky. Pred chvíľou ste povedali, že k nej patria Spolky sv. Vincenta, Spolky kresťanskej lásky. Je dosť rozsiahla, sú v nej laici, zasvätené osoby, čo ich spája? Cítite sa naozaj jedna rodina?

Cítíme sa jedna rodina, pracujeme na viacerých projektoch. Okrem Spoločnosti sv. Vincenta a Spolkov kresťanskej lásky je tu tiež Medzinárodné združenie kresťanskej lásky, tzv. AIC, Vincentská mariánska mládež, Združenie zázračnej medaily a MISEVI. Spoločná príslušnosť k jednej rodine nám pomáha pripravovať spoločné projekty.

Napríklad, v Manile bolo treba pomôcť ľuďom, ktorí žili v poľutovaniahodných podmienkach. Vincentská rodina pripravila projekt a na miesto prišli slúžiť sestry sv. Vincenta a Lazaristi. Projekt je financovaný Spoločnosťou sv. Vincenta, ku ktorej sa pridali aj Spolky sv. Vincenta.

Ďalší projekt bol vypracovaný za účelom prínosu technických prostriedkov do rozvojových krajín; aby mladí Afričania mohli používať Internet, a pod. Konkrétne išlo o formáciu v nastavovaní, obsluhu a opravách počítačov. K tomu treba kredity a odborníkov;

potrebujeme pomoc Lazaristov, konkrétnu podporu a pomoc vincentských laikov.

Teda ako vidíte, ide tu o spojenie v rámci charizmy, ale v konkrétnej službe chudobným sa prejavuje vo veľmi aktívnej spolupráci.

Opäť myslím na s. Rozáliu Rendu, ktorá bude blahorečená. Môže byť toto blahorečenie šancou pre Spoločnosť vo Francúzsku? Ako ste na tom v súčasnosti vo Francúzsku? Je vás asi 1400 sestier, aby nám bolo jasné, koľko je to v porovnaní spreď 20 – 30-timi rokmi? Dvakrát, trikrát menej?

Povedala by som viac, ale priznávam, zaskakujete ma, pretože nenesím čísla v hlave.

Znamená to zatvorené domy?

Určite to znamená zatvorené domy. Keďže je omnoho menej povolání ako kedysi, toto vedie k určitému zúženiu, starnutiu, ale osobne som vám hovorila o optimizme; použila by som skôr výraz "nádej". Mám veľkú nádej, pretože blahorečenie sestry Rozálie poukáže na to, že naša charizma je živá. Dnes potrebujeme ešte viac svedkov, pretože súčasná spoločnosť je prakticky nepriateľská. Počas nášho generálneho zhromaždenia kardinál Lustiger nás poctil návštevou a hovoril o tomto blahorečení ako o veľkej radosti pre parížsku diecézu. Preto budú poriadané spoločné slávnosti. Nie je to záležitosť len Spoločnosti, ale tiež parížskej diecézy.

Hovoríte, "spoločnosť, ktorá môže byť nepriateľská... ísť proti prúdu". Obraz rehoľníčky, zasvätenej ženy v súčasnosti, nie je práve najlepší v médiách. Musí byť kontrast medzi týmto obrazom a realitou každodennej vernosti. Hovoríte, že sestry sú veľmi blízke, teda ako dávať konkrétne znamenie dnešným dievčatám?

Neodvážila by som sa povedať, že média nenapomáhajú, vzhľadom k mojej dnešnej skúsenosti. Myslím si, že je potrebné, aby sme možno viac používali tieto prostriedky, ktoré sú nám dané k dispozícii. Mali sme jednu generálnu predstavenú, ktorá hovorila o "humanizácii techniky". Myslím si, že treba, aby sme to žili. Spomínali ste naše internetové stránky, skutočne je to úsilie z našej strany. Treba ísť k mládeži tam, kde je, teda používať prostriedky, ktoré používajú, poznajú. Myslím si, že musíme opäť nájsť určitú odvahu. Zaiste, existujú veci, ktoré nie sú u nás vždy dokonalé.

Máme však za sebou množstvo dcér kresťanskej lásky, ktoré sa posväcovali v službe chudobným, konali ju s veľkou láskou, srdečnosťou, a nehovoríme o nich vždy dosť. Možno sme príliš diskrétni, príliš naľakaní, zaskočené obrazom, ktorý nám nie je v spoločnosti naklonený.

Koniec – koncov, je zriedkavé počuť v súčasnosti rehoľnú sestru vo francúzskych médiách!

Našťastie, je tu sestra Emanuela, robí to veľmi dobre!

Ale okrem tejto výnimky, niekto, kto má za sebou dlhý život, chcem povedať, kto je istým obrazom rehoľného života... Je pravdou, že dnes nevidno často rehoľné sestry v médiách.

Je to pravda o nás, pretože v našej charizme má byť veľká pokora. Sv. Vincent nám vždy hovorieval: "ak vás nenávidia, radujte sa". Toto môže byť upresnené a použité súčasným výrazom. Napriek tomu si myslím, že je v nás určitá ostýchavosť voči médiám, ktorá je určitým spôsobom dobrá, ale musí sa tiež prekonať, pretože keď sa koná dobrá práca, je treba byť schopnými hovoriť o nej.

Hovorili ste o pokore... mám dojem, že v celých dejinách Spoločnosti vidieť dráhu pokorných žien, ktoré desať ba aj tridsať rokov boli v tej istej službe. Hovorili sme o s. Rozálii, ale mohli by sme hovoriť o sestrách z ul. du Bac, dokonca aj o tej, ktorá mala zjavenia. Napriek tomu sa hovorí málo o tom.

Poviem, že veci sa práve menia, pretože je nás menej. Keď som začínala život dcéry kresťanskej lásky, bola som v Lyone, kde bolo veľa sestier, ktoré odchádzali na celý deň s veľkou taškou. Chodili dávať injekcie chorým po domoch, navštevovať chudobných, vystupovali poschodia starej štvrte Sv. Jána. Posväcovali sa konaním dobra, o ktorom nehovorili. Možnože tento obraz sa stráca v tom zmysle, že nás nie je toľko. Menej vykonávame konkrétne praktické služby, ale myslím si, že ešte vidieť prítomnosť. Možnože musíme vynaložiť väčšie úsilie v oblasti formácie, aby sme sa dopracovali k určitej pevnosti. V súčasnosti máme sestry, ktoré sú často samé v službe, samé v skupine a musia čeliť mnohým otázkam. Na začiatku ste spomínali moje plány, spôsob ponímania služby: vidím, že treba vynaložiť veľké úsilie vo formácii.

Eventuálne rozumovej, alebo akej?

Nemyslela som najprv na rozumovú, intelektuálnu formáciu, ale na duchovné korene, korene povolania a v našej charizme na dostatočne silné a hlboké korene, aby sme boli solídnymi osobami, ktorú potrebuje naša spoločnosť. Mám rada výraz "solídni ľudia".

Hovorili ste o vašich rokoch v Lyone, v ktorom roku ste začínali? Povedzte nám, ako ste sa stali dcérou kresťanskej lásky?

Mala som to šťastie narodiť sa vo veľmi katolíckej rodine, ale aj mať rodičov, ktorí ma nechali dlho čakať, kým mi dali dovolenie.

Prečo? Dali vás študovať?

Dali ma vyštudovať. Chceli, aby som ukončila štúdiá a následne, aby som pracovala. Povedali: "treba si byť istý", a pod. Teda, až ako 26-ročná som vstúpila do Spoločnosti. Tu som mala šťastie slúžiť rôznym spôsobom: pri postihnutých, potom pri mládeži v strednej odbornej škole vo Francúzsku. Keďže od začiatku som žiadala odísť na misie, bola som "poslaná" do služby mimo Francúzsko.

Čo znamená: usilovať sa odísť na misie? Pýtajú sa sestier, čo si prajú?

Určitým spôsobom áno! Od koncilu (vstúpila som v r. 1974, bolo to teda už dávno po koncile) si predstavení uvedomovali, že je dôležité žiadať názor osôb, vidieť ich schopnosti a pod. Mnohí žiadajú odísť do misií ad gentes, ale miestne potreby majú vždy prednosť. Mala som to šťastie odísť do Afriky na dva roky, potom do Ázie, kde som bola 14 rokov. Tu som bola na Taiwane. Mohla som spoznávať mnoho z ďalekého východu, ktorý je veľmi známy Kongregácii, pretože mnoho sestier tam odišlo, zvlášť do Číny ešte pred jej oddelením sa od Cirkvi.

Táto skúsenosť je zaiste užitočná pre generálnu predstavenú. Dáva jej pohľad na tento obrovský kontinent.

Je to veľmi sľubný kontinent !

Sľubný čo do kresťanstva?

Áno. S krajinou, ako Filipíny, ktorá je teraz krajinou zdrojov, s dobrými univerzitami, kresťanská krajina. V Ázii možno spoznať aj ďalších kresťanov. Sú veľmi horliví. Fakt, že sú menšinou, ich upevnilo, vedie ich k horlivosti.

Dcéra kresťanskej lásky Kórejčanka, Francúzka, Američanka, Juhoameričanka – pretože si predstavujem, že ste aj v južnej Amerike – to sú veľmi rozdielne kultúry a spôsoby pôsobenia vo svete a v spoločnosti. Dará sa vám byť hneď na tej istej vlnovej dĺžke, porozumieť sa?

To je jednota v rozdielnosti, kultúrne bohatstvo. Veľa sme o tom hovorili na generálnom zhromaždení a táto rozmanitosť kultúr bola pre nás skutočnou duchovnou skúsenosťou. Mohli sme si povedať, ako charisma sv. Vincenta nadobúda rôzne tvary. Rovnako sme spomenuli to, čo nazývame "inklúzia vo vyjadrovaní".

Súhlasím... pokúsiť sa uviesť to do praxe medzi "starým svetom" a Spojenými štátmi?

V anglicky hovoriacich krajinách mužské a ženské výrazy musia byť odlišené; nemožno hovoriť o "bratskej láske", treba použiť výraz "sesterská láska". Treba sa dopracovať k určitej pružnosti, aby sme si mohli povedať, že ten istý výraz bude môcť byť preložený trochu odlišne v tom, či onom jazyku, aby sa rešpektovala kultúra. Myslím si, že toto od nás žiada viac pozornosti, nejde o uniformitu, ale rešpektovanie spôsobu, ktorým môže byť vyjadrená charisma sv. Vincenta v Quito, v Los Angeles alebo v Hanoji.

K dcéram kresťanskej lásky ste vstúpili v r. 1974. V dejinách Cirkvi, zvlášť vo Francúzsku, máme dojem, že tieto roky boli ťažké. Sem spadá aj začiatok Obnovy v rokoch 1975 – 1978... s voľbou Jána Pavla II. Koľko vás bolo v roku 1974 pri vstupe do inštitútu?

Bolo nás deväť pre celé Francúzsko, ale pred nami hovorili o 30, 40, 50 ba 100 mladých sestier, ktoré vstúpili do Spoločnosti.

Vy nehovoríte "noviciát", ale "seminár", aj to patrí k vášmu slovníku!

Áno, aj to patrí do "domáceho" slovníka.

Koľko vás zostalo z vášho seminára?

Sme tri. Čas urobil svoje. Prvá teraz pracuje v nemocnici v Avignone, druhá je v súčasnosti v Tunisku. Tri z deviatich; možno povedať, že sa uskutočnilo autentické veľmi zdravé rozpoznanie, draho zaplatené, pretože nikdy nie je ľahké realizovať po niekoľkých rokoch, že to nie je cesta pre nás. Avšak bolo to veľmi zdravé v tom zmysle, že horšie, podľa môjho názoru, je zostať s niečím, čo nie je

solídne. Preberám výraz "solídnosť", pretože nemôžeme dobre slúžiť, ak nemáme tieto solídne základy.

Hovorili sme o všetkých častiach sveta... možno nie dostatočne o južnej Amerike... Pôsobíte aj tam?

Áno, vo všetkých krajinách južnej Ameriky... a keďže hovoríte o mojej novej službe, bude potrebné, aby som cestovala. S radosťou si hovorím, že budem môcť stretnúť, spoznať a dozvedieť sa o nových spôsoboch služby. Sestry tohto kontinentu boli na našom generálnom zhromaždení, ale nepoznám jednotlivé krajiny, preto budem rada, keď ich spoznám.

Máte už cestu zapísanú do programu?

Na budúci rok!

Nateraz, budúci významný dátum je blahorečenie sestry Rozálie, ktoré práve pripravujete?

Spolu so skupinou radkýň, o ktorých som vám hovorila, pretože pracujeme skupinovo. Je ich desať; medzi nimi štyri sestry boli znovu menované, majú už šesťročnú skúsenosť a šesť je nových. Myslím si teda, že najprv sa musíme naučiť spoločne pracovať, rozdeliť si úlohu, spoznať prednostné úlohy, spolu s generálnym predstaveným, ktorý je – ak prevezmeme výraz – náš duchovný animátor.

Hovoríte o generálnom predstavenom Lazaristov!

Áno, spolu s ním určujeme zámery na ďalších šesť rokov a hľadáme prostriedky, ktorými ich dosiahnuť. Je to trochu náročná práca, povedala by som kancelárska práca, ale potom bude čas uplatňovania v teréne.

Hovorili sme o službe chudobným, ale predstavujem si, že je tu aj duchovný život, ktorý vás spája. Je niečo spoločné pre celú vincentiskú rodinu, máte nejaký zvláštny spôsob modlitby? Ako sa modlíte?

Ďakujem za túto otázku, pretože práca, služba chudobným nemôže existovať, ak niet týchto duchovných základov. Sv. Vincent hovoril o "rozjímaní", tento výraz je nám drahý; modlíme sa, sme kontemplatívne v činnosti.

Každý deň rozjímate?

Rozjímame každý deň a poväčšine, spoločne, čo je tiež významné, stretávame sa v kaplnke.

V tichosti?

Áno, v tichosti, ale tiež pri deľbe: pohovory o rozjímaní vo vopred určenej dobe. Tento život modlitby, život rozjímania udržuje komunitný život a život služby. Sú to tri dimenzie nášho života, ktoré sa navzájom dopĺňajú. Komunitný život je vlastne oporou pre službu chudobným, služba chudobným živí život modlitby – je to niečo, čo je skĺbené.

Živá komunita, ktorá dobre funguje, je to komunita, kde je toto všetko vyvážené?

Rámec máme určený Konštitúciami, ktoré určujú určitý spoločný základ a máme tiež tzv. "komunitný plán", t. j. spôsob, ktorým každá komunita (počet sa môže meniť od 3 do 50 sestier, podľa krajín) žije, prispôsobuje a vidí spôsob, ako zosúladiť svoj život. Existujú teda spoločné základy a pružnosť v aplikácii, ktorá zohľadňuje inkulturáciu.

Od r. 1974 ste dcérou kresťanskej lásky, sľubovali ste poslušnosť, museli ste poslúchať?

Áno a poviem, že som mohla žiť zodpovednú poslušnosť. Vždy som s veľkou radosťou pociťovala, keď sa ma pýtali na názor, hoci sa podľa neho vždy nepostupovalo. Sú to veľmi dobré skúsenosti, vedú k životnému rastu. Spomínam si, že raz som prosila, aby som mohla študovať za zdravotnú sestru, pretože som bola v dome pre postihnuté osoby. Dostala som odpoveď: "Nie, už máte určité štúdiá, škoda robiť ďalšie", a pod... bolo to dobré, v tej chvíli som spoznala, prijala "nie", aby som mohla pokročiť vo viere.

Ale to znamená, že ste dôverovali vašim predstaveným?

To znamená, že vzťahy boli dobré. Či už je, alebo nie je ľudská sympatia k predstaveným – myslím si, že v pravde sa dá vždy spoznať, keď sme v stave modlitby, pokory, zoči – voči. Osobne tomu skutočne verím.

Sestra Evelyne FRANC, ďakujem vám, že ste prijali dnes večer naše pozvanie!

Menovania

PROVINCIA CALI (Kolumbia): S. Mária Lia GIRALDO HERRERA bola menovaná vizitátorkou 30. júla 2003 namiesto s. Blanky Libie TAMAYO.

PROVINCIA CURITIBA (Brazília): S. Paula Pereira ALVES bola menovaná vizitátorkou 30. júla 2003 namiesto s. Marleny Terezinhe ROSA.

SLOVENSKÁ PROVINCIA: S. Alžbeta VOLOŠINOVÁ bola menovaná vizitátorkou 18. augusta 2003 namiesto s. Žofie DANIŠČÁKOVEJ.

FILIPÍNSKA PROVINCIA: S. Mária Terézia MUEDA bola menovaná vizitátorkou 10. septembra 2003 namiesto s. Terézie MABASA.

PROVINCIA GIJON (Španielsko): P. Juan VELASCO ROBLAS bol 28. apríla 2003 menovaný direktorom DKL na 3 roky.

KUBÁNSKA PROVINCIA: P. Gilbert WALKER bol 28. apríla 2003 menovaný direktorom DKL.

PROVINCIA SAINT LOUIS (USA): P. John CLARK bol 30. apríla 2003 menovaný direktorom DKL.

PROVINCIA MADRID – Sv. LUJZA (Španielsko): P. Javier ALVAREZ MUNGUIA bol 30. apríla 2003 znovu menovaný direktorom DKL na 3 roky.

VIETNAMSKÁ PROVINCIA: P. Ján Baptiste NGUYEN QUOC THU bol 2. mája 2003 znovu menovaný direktorom DKL na 3 roky.

PROVINCIE GRAZ a SALZBURG: P. Jakub RIENTJES bol dňa 8. mája 2003 menovaný direktorom DKL do 15. marca 2004.

PROVINCIA MADAGASKAR: P. Kazimierz BUKOWIEC bol 9. mája 2003 znovu menovaný direktorom DKL na 3 roky.

TURÍNSKA PROVINCIA (Taliano): P. Ferdinando MANZONI bol 9. mája 2003 znovu menovaný direktorom DKL na 3 roky.

BELGICKÁ PROVINCIA: P. Daniel MARTELLO bol 9. júna 2003 znovu menovaný direktorom DKL na 3 roky a toho istého dňa P. Théo JEURIS bol menovaný direktorom DKL, hovoriacich flámčinou.

PROVINCIA BOGOTA (Kolumbia): P. Dávid SARMIENTO FRANCO bol 14. júna 2003 znovu menovaný direktorom DKL na 3 roky.

PROVINCIA LOS ALTOS HILLS (USA): P. Andrew BELLISARIO bol 16. júna 2003 menovaný direktorom DKL na 3 roky.

AMAZONSKÁ PROVINCIA (Brazília): P. Pedinho Carlos Da SILVA bol 28. júna 2003 menovaný direktorom DKL.

MOZAMBICKÁ PROVINCIA: P. Joaquim Coelho Fernandes MODESTO bol 24. júla 2003 menovaný direktorom DKL.

PROVINCIA BLÍZKY VÝCHOD: P. Anton Peter NAKAD bol 23. júla 2003 menovaný direktorom DKL.

PROVINCIA KAMERUN: P. Elie DELPLACE bol 28. júla 2003 menovaný direktorom DKL.

PROVINCIA SARDÍNIA (Taliano): P. Giovanni BURDESE bol 4. septembra 2003 menovaný direktorom DKL.

Provincia Curitíba (Brazília)

**Dom pre chudobných –
- sen, ktorý sa stáva skutočnosťou**

Sestra Marlena Terezinha ROSA
vizitátorka

Krátke dejiny

Pred desiatimi rokmi Mgr. Hilario Moser, diecézny biskup z Tubarao, v štáte Sv. Katarína, nachádzajúci sa v provincii Curitíba v Brazílii, žiadal sestry do služby chudobným v jeho diecéze.

Po rôznych kontaktoch s miestnymi autoritami a po preštudovaní reality - návšteva chudobných, počúvanie výziev a spoznanie situácie veľkej biedy – rozhodli sme sa pre miesto Orleáns v diecéze Tubarao. Patrónkou je sv. Otilia, jej život sa veľmi podobá životu sv. Lujze de Marillac obetovaním sa Bohu a službou chudobným. A tak dom, určený na službu starcom, bude niesť meno patrónky mesta, aby sme sa inkulturovali vo svete chudobných.

Príchod sestier

Dňa 31. marca 2003 prišli sestry skromne, ale odvážne, do tohto málo evanjelizovaného mesta s viac ako 50 000 obyvateľmi. Predmestie, kde sa nachádza ich nový dom, je veľmi chudobné. Prístup k nemu je náročný, pretože niet cesty, ani vody, elektriny, je to miesto opustené miestnymi úradmi. Ale sestry vedie veľká túžba dať spoznať a milovať Ježiša Krista a slúžiť mu v jeho trpiacich údoch, zvlášť starých ľuďoch.

Vizitátorka, sestra Marlena Terezinha Rosa, ekonómka sestra Irena Bampi a provinciálny direktor, P. José Carlos Chacorowski, doprevádzali na miesto sestry Sulmiru Bernieri, Ivone Janoski a Luciu Anitu Cacol. Ich prvé prekvapenie bolo konštatovanie, že ich očakávali "ako anjelov z neba". Ich príchod sa podobal skôr procesii ako sťahovaniu do nového príbytku. Z každej strany sa tlačili ľudia, pretože chceli vidieť sestry zblízka, pomôcť im niesť nábytok a iné predmety, a tak môcť im povedať na spôsob chudobných: "Vitajte!"

Hneď sme mohli obdivovať dobrú vôľu miestnych obyvateľov, ktorí nás prišli privítať v hlbokom duchu viery. Po zložení nábytku do

nového domu sme chceli pripraviť najskôr kaplnku. Do jednej z dvoch najväčších miestností sme umiestnili oltár so svätostánkom, šesť lavíc, sochu Panny Márie. Potom sme zaspievali Ave Mária na počesť Milostnej Panny Márie, mohli sme sláviť Eucharistiu a uložiť Sviatosť Oltáru do svätostánku.

Zatiaľ však v celej štvrti muži za pomoci ampliónov vyhlasovali a vysvetľovali obyvateľom príchod sestier a dôvod: *"Prišli sa starať o starých ľudí sektoru, podľa ich osobitnej charizmy: slúžiť Bohu v chudobných"*.

Zázraky!

Zrazu nečakane prišli robotníci s obrovskými strojmi, inštalatéri a elektrikári. Začali upravovať cestu, inštalovať vodu a elektrinu. Obyvatelia štvrte boli veľmi udivení, veď tak dlho za to bojovali a bezvýsledne, už ani nedúfali.

Preto obyvatelia, chudobní tejto štvrte, dospelí, mládež a deti sa zišli u nás, aby poďakovali Bohu. Za zvučného "Nech žije Pán" zúčastnili sa na sv. omši, ktorú celebroval provinciálny direktor. Využil príležitosť k vysvetleniu posolstva zázračnej medaily. Veľa ich posvätil a rozdal. Všetci prítomní prijali medailu s veľkou úctou, pobozkali ju a videli v nej osobitnú Božiu pozornosť k nim, ktorý sa už považovali za opustení. Bola to silná chvíľa radosti a viery.

Na konci omše, očarení hrou na husle sestry Lucie Anity a radosťou sestier, ktoré sa modlili a spievali, dve deti, 5- a 7-ročné, nám prišli povedať celé šťastné, že sa chcú stať kňazom a sestričkou. Ten deň bol pre nás skutočným sviatkom, nikto sa nechcel vrátiť domov.

Slávnostné otvorenie

Na Kvetnú nedeľu, 13. 4. 2003, ku komunite sa pridali sestry radkyne (s. Paludo, s. služobnica, s. Camargo a s. Cacol) a šli na sv. omšu do farského kostola, vzdialeného na 2 km od domu. Po obradoch Kvetnej nedele Dom Hilário Moser, diecézny biskup, ktorý toľko zápasil za to, aby sem prišli dcéry kresťanskej lásky, predstavil ich obyvateľom mesta. Kostol bol plný, nikdy nebolo vidieť toľko ľudí, nezместil by sa ani špendlík. Ľud nadšene spieval, deti a mládež, ktorí nepoznali sestry, sa ich vypytovali, kde sa nachádza ich komunita. Božie znamenia sa množili.

Počas predstavovania sestier Mgr. Hiláriom vystúpil pred ľuďmi jeden chudobný v chatrnom oblečení. Vzal hlavičku púčika ruže, ktorá spadla na zem a jednoducho ho podal jednej sestre. Ani nevedel, že ho dal sestre, ktorá bola menovaná s. služobnicou. Tak bola komunita utvrdená. Chudobní ju už rozpoznajú. Keď objímali sestry, hovorili: *"Nikdy neodídte z tohto kraja! Tento kvet je znakom, že vás vítame! Boh vás tu zasadil, preto tu musíte kvitnúť!"*

Požehnanie domu

Odpoludnia v ten deň prišiel Mgr. Hilario, aby posvätil "Dom sv. Otílie". Viacerí ho sprevádzali, na tvárach bolo vidieť radosť. Po požehnaní sme pozvali biskupa na olovrant a aj tu nás čakalo prekvapenie. Jedna susedka vstúpila nesmelo do domu, v rukách niesla niečo zakryté obrúskom. Keď vstúpila, potichu povedala: *"Videla som toľko ľudí ísť k sestrám, myslela som si, že sestry nebudú mať dosť chleba pre všetkých."* Priniesla ešte teplý chlieb, ako dar pre komunitu, ktorá sa práve usadila. To požehnanie nebolo len pre dom, ale aj pre mesto a zvlášť pre chudobných.

Záver

Postupne sme zorganizovali prácu. Všetci sme mohli radosťne sláviť Veľkú noc, ďakovať Bohu za prítomnosť vďaka súhlasu generálnej rady s novou misiou. Bolo to pre nás mimoriadne znamenie Kristovho zmŕtvychvstania v tomto Veľkom týždni.

Celá Spoločnosť spolu s chudobnými sa odvažujeme povedať ako sv. Vincent: "Nech je zvelebený Boh".

S. Marlena Terezinha ROSA, vizitátorka provincie Curitiba

Výročie:
1633 – 2003
Spoločnosť slávi 370 rokov!

Chantal CREPEY,
Členka pastoračnej skupiny kaplnky

29. novembra 2003 slávi Spoločnosť DKL
370. výročie od svojho založenia

Pri tejto príležitosti pastoračná skupina animácie kaplnky sa usilovala oboznámiť veriacich a pútnikov o charizme zakladateľov a navrhla im túto konferenciu:

"Sv. Lujza de Marillac, charitatívna činnosť"

Ú v o d

V kaplnke na ulici "Bac" nás vítajú dvaja veľkí svätci: sv. Vincent z Pauly a sv. Lujza Marillac. Prvý je slávnejší ako druhá. Ak existuje asi 400 životopisov o tom, ktorého Voltaire nazval "patrónom zakladateľov", o sv. Lujze je veľmi málo. Častú kladú o nej otázky ako:

- Bola v penziónáte? Ale prečo taká mladá?
- Vydatá? A prečo ju oslovovali Slečna?
- Marillac alebo Le Gras? Nevyznám sa v tom!
- Pani kresťanskej lásky alebo dcéra kresťanskej lásky? Nevieam.
- Na ul. Bac? Myslel som si, že to bola Katarína Labouré.
- Dve? Napravo alebo naľavo od oltára?
- Prepiata a komplikovaná, príliš starostlivá matka, alebo nadmieru dobrá, veľká utrpením a činnosťou?
- Vykonávateľka úloh Vincenta de Paul, alebo originálna a silná osobnosť?
- V každom prípade, nie je príliš známa!

Táto prvá spolupracovníčka bratstiev kresťanskej lásky ich navštevuje, povzbudzuje, dvíha na prosbu ich zakladateľa, Pána Vincenta. Spolu s ním je veľkou zakladateľkou dcér kresťanskej lásky; zohrávala hlavnú úlohu v diele Nájdených detí. Bola pokornou

a silnou mystičkou, dušou blízkou Vincentovi de Paul, podobne ako Jana de Chantal pre Františka Saleského, alebo ako Klára pre Františka z Assisi. Svätá Lujza Marillac je veľká žena. Je veľká svätá. Premieňala lásku do skutkov.

Po nových cestách

V škole svätých nikdy nestrácame čas. Ich život odráža nevyčerpatelné bohatstvo Boha, podobne ako prechádza cez okno svetlo. Jeden súčasník sv. Vincenta de Paul a sv. Lujzy Marillac, sv. František Saleský, povedal:

"Cirkev je záhradou spestrenou nedozernými kvetmi. Preto tam treba rôzne veľkosti, rôzne farby, vône, v celku: rozmanité dokonalosti. Každá má svoju cenu, pôvab a pestrosť. Svojou rozmanitosťou všetky spolu vytvárajú veľmi príjemnú dokonalosť krásy."

O Lujze hovorili, že je medzi svätými ako tá, *"ktorá sa zdržuje bokom v kaplnke Ducha Svätého"*. Vo svojom živote zakúsila jeho premieňajúce pôsobenie, a preto po celý život si zachová k nemu osobitnú úctu.

Na Turíce r. 1623 Lujze sa dostalo duchovnej útechy a oznámenie jej poslania. Tento deň nám pripomína nádherná mozaika v kaplnke Materského domu DKL na ul. Bac. Znárodňuje holubicu Ducha Svätého v žiarivej sláve, ktorý medzi dvomi adorujúcimi anjelmi zosiela svoje zlaté lúče, ktorých svetlo zahaľuje sv. Lujzu.

O desať rokov neskôr v r. 1633 Lujza založila spolu s Pánom Vincentom Spoločnosť DKL. Ženám navrhla nový spôsob zaangažovania: obetovať sa Bohu v službe chudobným.

A tak v tomto roku 2003 Spoločnosť slávi 370. výročie. Je správne spomenúť si na to. Vernosť tradícii nie je opakovaním minulosti, ale pozvaním k tvorivosti a načerpaniu v pôvodnej charizme, ako hovorí Ján Pavol II., k napredovaniu do budúcnosti...

Dedička známeho mena vo Francúzsku

Vždy sa chceme dozvedieť niečo z detstva významných osobností, akoby sme chceli spoznať ovocie v kvete...

Dieťa sa narodilo v r. 1591. Jej matka zostáva neznáma. Jej otec, Ľudovít Marillac, vdovec, bol zo vznešenej rodiny, pôvodom

z Auvergne /overň/, ktorá mala charizmu dávať Cirkvi biskupov, Francúzsku veľvyslancov, parlamentu radcov a advokátov. Michal Marillac, strážca pečatí, /dnes by sme povedali minister spravodlivosti/ a Ľudovít Marillac, maršal Francúzska, obaja obeť kardinála Richelieu, boli jej strýkami.

Ľudovít ju uznal za svoju dcéru a hneď od narodenia jej prideliť rentu. Znovu sa oženil. Preto od štyroch rokov je Lujza zverená do výchovy do kráľovského kláštora v Poissy, kde žili dominikánky. Takto je Lujza v útľom detstva bez rodinného domova, ale v dobrom penzionáte dostala veľmi dobré vzdelanie a klasickú kultúru a žila v skutočne duchovnom rehoľnom prostredí.

K tejto forme drsnej chudoby, absencii pravej rodiny, sa pridáva v 13-tich rokoch smrť jej otca a prerušenie stykov s jej okolím.

Lujza je napokon poslaná do omnoho skromnejšieho penzionátu v Paríži. Nie je tu pohodlie či ľahký život. Aby pomohla prenajímateľke izieb prežiť, Lujza zapojí svoje priateľky do zhotovovania čipiek a odovzdáva jej odmenu za ne. Chudoba? Lujza k nej pripája účinnú lásku...

Mladé dievča veľa číta: Sväté Písmo, Nasledovanie Ježiša Krista, Úvod do nábožného života (od biskupa Františka Saleského). Maľuje, to je jej obľúbené umenie. Má hlbokú a k sebe náročnú vieru. Lujza pomýšľa na rehoľné povolanie v jednej z najprísnejších kongregácií – kapucínky. Ale musí zanechať tento plán kvôli príliš slabému zdraviu. Toto v nej spôsobuje veľký nepokoj...

Šťastné manželstvo

Lujza má dvadsať rokov. Je osamotená. Pýta sa na svoju budúcnosť. Jej príbuzní súdia, že je vhodné vydať ju. Vydá sa r. 1613 v kostole sv. Gerváza¹, za kráľovského správcu z dobrej rodiny, so slušným majetkom, Antona Le Gras, sekretára príkazov Márie Medicejskej, kráľovskej matky. V tej dobe žena mohla nosiť titul "pani", len keď bola vydatá za baróna alebo rytiera. Lujza sa vydala len za správcu, preto mohla nosiť len titul "Slečna", ako iné meštianky.

Po svadbe sa tiene jej detstva a mladosti rozplynuli. Mladý pár požíva kráľovskú priazeň. Lujza prežíva šťastné chvíle.

¹ námestie sv. Gerváza, 75004 Paríž.

Pripravuje sa zohrávať svetskú rolu. Rodina Le Gras prijíma hostí vo svojom dome v štvrti Marais /maré/ a často prichádzajú na kráľovský dvor.

Ale toto obdobie šťastia a lesku, ožiarené narodením malého Michala, netrvá dlho. Prvá búrka rozplýva ilúzie: kráľovnej – matke je odňatá moc a jej dvoranstvo rozohnané. Navyše Lujza je zavalená znepokojeniami ohľadom rodiny. Jej syn sa nevyvíja normálne a jej synovci sa stali sirotami, sú jej zverení do starostlivosti, čím trpí ich majetok.

K týmto ťažkostiam sa pridáva choroba jej manžela, ktorý od roku 1621 veľmi trpí, kvôli čomu je ťažko znesiteľný. Pre Lujzu je to tvrdý kríž. V roku 1623 jej trápenia sa rozjatrujú z týždňa na týždeň...

Turíčne svetlo

V tomto bezútešnom stave Lujza sa pýta, či má opustiť manžela, aby lepšie slúžila Bohu. Na Nanebovstúpenie, 25. mája 1623, sa dostáva do takého beznádejného stavu, že pochybuje aj o nesmrteľnosti duše a existencii Boha. Počas desiatich dní je ponorená do veľkej duchovnej skleslosti.

Všetko sa zmení na Turíce. Zapísala si: *"Na Turíce som bola v kostole S. Nicolas-des-Champs (sv. Mikuláša z polí)² a počas svätej omše sa náhle v mojej duši rozplynuli všetky pochybnosti."*

Lujza spoznala vo svetle Ducha, že jedného dňa sa zasväť Bohu sľubmi, aby mu slúžila v chudobných a žila v spoločenstve mimo kláštora. Bola uistená, že Boh jej pošle jedného kňaza, ktorý ju bude viesť v jej poslaní. Napokon bola utvrdená vo viere.

Toto turíčne osvietenie pripisuje Lujza váženému biskupovi Františkovi Saleskému, ktorý zomrel predchádzajúci rok a ktorého Lujza úpenlivo prosila v modlitbách. Ale ponad tohto svätca Lujza pripisuje blahodarný účinok Duchu Svätému. Za túto žiarivú duchovnú skúsenosť bude mať k nemu celý život mimoriadnu úctu.

Odteraz je Lujza trpezlivou ošetrovatelkou svojho manžela, ktorý zomiera pokojne 21. decembra 1625. Lujza zakúša veľký smútok zo smrti svojho manžela. Krátko na to jej prozreteľnosť posielala do cesty istého Pána Vincenta...

² S. Nicolas des Champs – 254, ul. Saint Martin, 75003 Paris.

Prvá spolupracovníčka Bratstiev kresťanskej lásky

Niekoľko mesiacov pred smrťou svojho manžela Lujza stretla Pána Vincenta a spoznala v ňom kňaza, ktorého zahliadla pri turíčnom osvietení.

Teraz je vdova a má na starosti syna Michala. Lujza prechádza najskôr obdobím neistoty a zmätku. Je skoro na mizine. V r. 1626 opúšťa dom v Marais a uťahuje sa do malého bytu vo farnosti sv. Mikuláša du Chardonnet, blízko školy Dobrých dietok, kde Pán Vincent pred nejakým časom ustanovil prvú komunitu kňazov Misijnej spoločnosti.

Lujza chce niečo konať, ale nevie čo. Pán Vincent je často neprítomný kvôli ľudovým misiám na vidieku. Od smrti pani Gondiovej v r. 1625 mu chýba verná a spoľahlivá opora pre Bratstvá kresťanskej lásky, ktoré založil v r. 1617⁴. Chcel premeniť tieto často osamotené skupiny, zbavené vzájomného spojenia medzi nimi, hoci mali spoločné pravidlá, na dobré a trvalé dielo vo Francúzsku. V Slečne Le Gras videl ideálnu spolupracovníčku na túto úlohu, ale čakal na znamenie prozreteľnosti.

V roku 1629 sa Lujza rozhoduje pripojiť sa k práci Pána Vincenta. Napísala mu a on s radosťou súhlasí. Začala cestovať po Francúzsku a všade, kde prechádzala, zhromažďovala členov miestnych bratstiev, povzbudzovala panie, navracala im dôveru v ich poslaní, potvrdzovala pravidlá, utišovala rivality. Sama pripravila katechizmus pre deti, vysvetľovala dámam spôsoby, ako ho vyučovať, keď odíde. Zriaďovala školy, menovala učiteľky. V jej očiach vyučovanie a výchova tvorili súčasť kresťanskej lásky.

Je to prvá veľká úloha Lujzy. Sama patrí do Bratstva kresťanskej lásky pri "Hotel-Dieu", hlavnej nemocnici Paríža. Veľmi rýchlo sa stáva vzorom pre ostatné.

Založenie novej komunity

Počas 4 rokov Lujza navštevovala bratstvá v okolí Paríža, v kraji Champagne, v Burgundsku. Zvykla si konať a rozhodovať. Pán Vincent jej pomohol uviesť zbožnosť do slobody v láske.

⁴ dnes vo Francúzku Spolky sv. Vincenta, členovia Medzinárodného združenia kresťanskej lásky (AIC).

Napokon bola oslobodená od ťarchy, pochádzajúcej z detstva a mladosti. Lujza definitívne zanecháva meno Le Gras a preberá Marillac, pochádzajúce od otca. Pod týmto menom ju Cirkev kanonizovala v roku 1934.

Ako štyridsaťročná, po duchovnom napredovaní plnom skúšok, je pripravená k veľkému dielu. Stretnutie s P. Vincentom bolo v jej živote rozhodujúce. Keď v r. 1617 založil bratstvá kresť. lásky, dal ženám – laičkám zodpovednosť v Cirkvi a vo svete za organizáciu účinnej a vynaliezavej charitatívnej činnosti. V r. 1625 založil kongregáciu kňazov Misijnej spoločnosti pre evanjelizáciu vidieku a formáciu kňazov.

Spolu s Lujzou zrealizuje ďalšiu novosť: spojenie medzi životom dokonalosti v kláštore a aktívnym životom konaním skutkov lásky.

V parížskych bratstvách sa objavili ťažkosti. Panie spolkov posielajú k chudobným svoje slúžky. P. Vincent vidí nutnosť vytvoriť spoločnosť, zloženú z dedinských diev. V r. 1630 prišla k nemu jedna z nich zo Suresnes, Margita Naseau, ktorá sa chcela obetovať pre chorých a vyučovať dievčatá. K nej sa pridali ďalšie. Tak od r. 1631 Lujza pomýšľa na založenie komunity zloženú z týchto vidiečaniek.

Vo februári 1633 Margita Naseau zomiera na cholera, ktorou sa nakazila, keď uložila do svojej postele jednu chorú ženu.

29. novembra 1633 P. Vincent zhromaždil prvé devy v byte Lujzy de Marillac. Sú len štyri. O rok sa skupina rozrástla na 12.

25. marca 1634 na sviatok Zvestovania Pána Lujza sa zaväzuje sľubom, že sa bude úplne venovať tomuto dielu. Zhotovuje pravidlá a P. Vincent vidí, že sú vynikajúce. V r. 1636 Lujza príde bývať s 15 devami na sever Paríža, potom v r. 1641 sa presťahujú naproti opátstvu Sv. Lazár. Spoločnosť sa rozvíja veľmi rýchlo. Je otvorená všetkým službám, ktoré sú také rozmanité ako rôzne druhy chudoby...

Češť sv. Vincentovi a sv. Lujze

Treba hovoriť o sociálnej a ľudskej dráme a o cti pre Vincenta de Paul a Lujzu de Marillac, že sa nemohli zmieriť s týmto faktom. Preto podnikli konkrétny boj proti pohrome opustených detí.

Spoločne vložili do tohto diela svoje bohatstvo a silu, lásku a praktického ducha.

V dobe Ľudovíta XIII. bolo asi 300 – 400 opustených detí v parížskych uliciach. Väčšinou zomierali od hladu a zimy. Tie, ktoré prežili, boli zanesené do mestského domu s názvom "Plienka", na ulicu Sv. Landry pri katedrále Notre Dame. Tu sa ich počet ešte zmenšil následkom nedostatočnej výživy a potrebného ošetrovania. Tie, ktoré zostali, boli predmetom neuveriteľných obchodov, predávaných žobrákom, ktorí im lámali ruky a nohy, aby vzbudzovali súcit u okoloidúcich.

V roku 1638 P. Vincent sa podujíma pomôcť opusteným deťom. Táto výzva prišla z viacerých strán: z jednej strany je poháňaný kňazmi z Notre Dame, ktorí vidia každú nedeľu pohodené deti pri hlavnej bráne katedrály, aby tak vzbudzovali milosrdenstvo u veriacich, z druhej strany je sám otrasený touto biedou a napokon sú tu predsudky, ktoré spomaľujú rozhodnutie paní kresťanskej lásky podniknúť niečo.

Všetka ťarcha diela Nájdenej detí spočívajú na Lujze de Marillac a dcérach kresťanskej lásky. Lujza má dar organizácie. Otvára dom na ulici Boulangers, ktorý sa stáva rýchlo tesným. Detí je stále viac (od r. 1638 – 1643 asi 1200 detí), potrebujú príbytok, preto Pán Vincent dáva postaviť sériu trinástich domov pri Sv. Lazáre. Lujza zaúča dcéry kresťanskej lásky do tejto mimoriadne ťažkej služby. Sama musí čeliť všetkým detailom každodenného života. Počas občianskej vojny, tzv. frondy, ktorá ničí okolie Paríža, adresuje P. Vincentovi naliehavé výzvy. Nejednen raz zvolá veľké zhromaždenie dám kresťanskej lásky a hovorí im o veľkej biede detí. Takým výzvam nemôže nikto odolať. Dielo nájdenej detí je zachránené štedrosťou týchto dám.

Podľa pravidiel, vypracovaných pre sestry, ktoré sa starajú o nájdenej deti, môžeme vidieť hĺbku a pozornosť v láske Pána Vincenta. Venoval sa o najmenšie detaily materiálneho života detí, ako aj o ich výchovu. Bol otcom s materským srdcom, zahŕňal deti veľkou pozornosťou, staral sa o ich morálnu a duchovnú výchovu, o ich vyučovanie a odbornú formáciu.

Takto sa zrodila veľká francúzska administrácia Sociálnej starostlivosti... Toto dielo bolo dvadsať rokov trápením a poctou pre Lujzu de Marillac.

Spolu so svojimi duchovnými dcérami tiež sa starala o chod nemocnice Mena Ježiša, ktorý sa stal vzorovým útulkom pre štyridsať opustených starcov.

Dar viest' druhých

Lujza má veľkú humanistickú a náboženskú kultúru. Dámy kresťanskej lásky prichádzajú k nej a pod jej vedením sa zúčastňujú duchovnej obnovy – rekolekcií. Svojimi radami ju povzbudzuje Pán Vincent. Takto duchovne vedie "retreky".

Okrem otvorenia nových domov a ich spravovania, Lujza má na starosti aj duchovnú výchovu svojich dcér, ich poučovanie, formáciu ku konaniu skutkov kresťanskej lásky a pre komunitný život. Lujze k tomu slúži korešpondencia so sestrami.

Lujza vie správne rozprávať a radi ju počúvajú. Má záľubu, lásku a umenie vyučovať, pretože vie, čo stojí poznanie. Nevedomosť považuje za násilný stav, ktorý udržuje človeka mimo jeho určenia, pretože Boh stvoril človeka, aby ho poznal a miloval. Je presvedčená, že škola pre chudobných je formou lásky. Preto zriadila bezplatnú ľudovú školu pre dievčatá.

Veľmi jej záležalo na správnom vyučovaní vierouky, preto sama zostavila katechizmus, určený pre deti a jednoduchých ľudí.

Po mnohých zmenách, v r. 1658 sú zostavené konečné pravidlá pre Spoločnosť, pod vedením generálneho predstaveného Misijnej spoločnosti. Rím ich prijal a parlament potvrdil. Podľa najhlbšieho prania Lujzy pravidlá zaisťujú jednotu dvoch spoločností: kňazov CM a dcér kresťanskej lásky.

Duša modlitby

Veľkosť diela v živote Lujzy nemôže zakryť jej vnútornú a skrytú čnosť. Svätosť je jediné vysvetlenie mimoriadnej plodnosti jej činnosti.

Lujza nehovorí o udalostiach svojho osobného života. V štyridsiatich rokoch však priznáva, že jej cesta bola bolestná: *"Boh mi dal poznať, že jeho svätá vôľa bola, aby som šla k nemu cestou kríža. Jeho dobrota chcela, aby som ho mala už od malička; skoro nikdy, v každom veku, ma nenechal bez príležitosti trpieť."*

Lujza je duša, ktorá miluje absolútne, pravdu. Je rozumovo a umelecky založená. Má vodcovské a organizačné vlastnosti, živý charakter a je praktická. Avšak niekedy ju prenasledujú skutočné pokúšenia beznádeje a potrebuje stálu oporu pre svoj osobný duchovný život.

Pán Vincent je vrcholne obetavý, neúnavný počas tridsaťpäť rokov. Pod jeho vedením sa stáva Lujzin vnútorný život každým dňom viac modlitbou, pretože sv. Vincent neustále pripomína svojim duchovným dcéram podstatný zákon každého pravého duchovného života: modlitba je *"rozhovor duše s Bohom"*, *"vzájomná komunikácia, kde Boh hovorí duši, čo chce aby vedela a robila ona hovorí svojmu Bohu, čo jej dáva poznať a čo si má žiadať."*

Avšak pre Pána Vincenta a pre Lujzu sa božia láska nemôže obmedziť len na duchovnú skúsenosť. Musí prejsť do aktívnej lásky, do citovej a činnej lásky k blížnemu. Lujza sa spontánne obracia na Najsvätejšiu Trojicu s vedomím vďačnosti voči božej láske, v radostnej istote jej osobného spojenia s Kristom, v radosť pri eucharistickom stretnutí a s veľkou úctou k Duchu Svätému, ktorý otvoril jej dušu božskému svetlu.

Lujza má rovnako veľkú lásku k Panne Márii, ktorú odovzdala svojim duchovným dcéram...

Nepoškrvená P. Mária

Lujza napísala: *"Všetky naozaj kresťanské duše majú mať veľkú lásku k Svätej Panne a veľmi si ju ctiť pre jej hodnotu Matky Božej a čnosti, ktoré jej Boh k tomu dal."*

V októbri 1644 Lujza ide na púť do Chartres, aby zasvätila Spoločnosť Panne Márii. V živote jej dcér sú dva významné mariánske sviatky: 25. marec – obnova ročných sľubov na sviatok Zvestovania Pána, a 8. december – Nepoškrvené Počatie.

Napriek sporom v Cirkvi, Lujza je pevne presvedčená o nepoškrvenom počatí Matky Božej. Od dcér kresťanskej lásky žiada, aby za každým desiatkom ruženca pridali krátku modlitbu: *"Presväťá Panna, verím a vyznávam tvoje sväté a nepoškrvené Počatie..."*

Úvod tejto modlitby je napísaný zlatými písmenami v kupole oltára v kaplnke na ulici du Bac.

Neudivuje nás preto, že Boh si zvolil Lujzinu "rodinu", aby vnukol Cirkvi dogmatickú definíciu o Nepoškvrnenom Počatí! Posolstvo zjavení P. Márie sv. Kataríny Labouré v r. 1830, vyjadrené na medaile, má nápis, ktorý nadiktovala Panna: *"Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame."* Po mimoriadnom rozšírení medaily pápež Pius IX. vyhlásil 8. decembra 1854 dogmu o nepoškvrnenom Počatí, čo potvrdili zjavenia v Lurdoch v roku 1858.

Smerom k večnosti

Lujze sa už ťažko vychádza von. Od začiatku februára 1660 ju ťažká nemoc uloží na 6 týždňov. Rozlúči sa so svojimi: synom Michalom, jeho ženou Gabrielou Le Clerc a vnučkou Lujzou-Renée, a so svojou komunitou. Má len jedno prianie: aby žili pre službu Bohu a chudobným. Duchovný testament pre dcéry kresťanskej lásky zhrňa jej život: *"Veľmi sa starajte o službu chudobným. Žite navzájom vo veľkej jednote a srdečnosti. Milujte sa navzájom, aby ste tak napodobňovali jednotu a život nášho Pána. Proste Presvätú Pannu, aby bola vašou jedinou matkou."*

V srdci prežíva poslednú skúšku. Pred odchodom z tohto sveta nebude mať útechu uvidieť na chvíľku toho, ktorý ju počas tridsaťpäť rokov povzbudzoval a ktorého má úprimne rada? Lujza prosí, aby prišiel Pán Vincent. Býva naproti. Mohol by prísť napriek boľavým nohám. Na jej výzvu neodpovedá. Chcela by aspoň slovo útechy. Toto slovo nenapíše. Avšak posiela jedného z bratov a odkáže jej, aby odchádzala v pokoji a oznamuje jej, že čoskoro pôjde za ňou. Žiada od Lujza dokonalé zriekanie.

Veľmi bolestivo znáša túto obeť, že vo vrcholnej etape svojho pozemského života, je jej odňaté stretnúť sa s tým, ktorý bol jej istým, upokojujúcim radcom. Zomierajúca prijíma obeť. Všetko obetovala.

Zomiera v pondelok Veľkého týždňa, 15. marca 1660. Jej telo je pochované vo farskom kostole Saint-Laurent /sv. Vavrince/, pri ktorom sa nachádza materský dom dcér kresťanskej lásky.

V konferencii o živote a čnostiach Lujzy de Marillac, ktorú vedie Pán Vincent, ovláda svoje dojatie a jednoducho povie, že nemal útechu vidieť zomierajúcu pred smrťou a že božia Prozreteľnosť tak chcela k jej dokonalosti.

Iba Boh

Lujza nepoznala od narodenia materinskú lásku, ako štvorročná bola daná do penzionátu, v trinástich rokoch sa stala sirotou a bola vytrhnutá zo svojho prostredia; ako 34.-ročná sa stala vdovou po 12-tich rokoch šťastného manželstva, ale poznačeného starosťami matky a štyri roky chorobou manžela. Stretnutie s Pánom Vincentom jej pomaličky ukazuje na jej povolanie: obetovať sa Bohu v chudobných.

Lujza má obavy pred božím plánom: zhromaždiť dedinské devy pre službu chudobným, pričom sama pochádza zo vznešenej, kultivovanej rodiny.

Ani jej duchovné napredovanie neprechádza bez skúšok: citové rozpoltenie, rodinné tragédie, finančné ťažkosti, choroby; alebo úloh: ťarcha zodpovedností, protirečenia a konflikty.

Lujza prekonáva všetko tým, že všetko skladá na božiu lásku a nie na vlastné možnosti. Keď sa trápila kvôli ťažkostiam, neprekonávala ich *"smútočným preberaním a poznaním všetkého, čo sa deje v duši"*. Lujza hľadá v Bohu samom pomoc, ktorú prisľúbil. Závazok v službe chudobným úplným obetovaním sa Bohu bol pre ňu cestou plnenia jeho vôle a cestou pokoja.

Pápež Benedikt XV. ju blahorečil 9. mája 1920 a 11. marca 1934 ju kanonizoval pápež Pius XI. V roku 1960 ju pápež Ján XXIII. prehlásil za patrónku tých, ktorí sa venujú kresťanským sociálnym dielam.

Lujza de Marillac bola pozvaná samým Bohom k božiemu dobrodružstvu, ktorým je svätosť. Uisťuje nás o prítomnosti a božom pôsobení v ľudskom srdci. Na nej vidieť, že božia sila zvíťazila nad ľudskou slabosťou. Svoje tajomstvo neskrývala. V testamente žiadala, aby na náhrobný kríž napísali len tieto slová: *Spes unica – Jediná nádej. Ukrižovaný Kristus bol pre ňou doslovne: "Cestou, Pravdou a Životom."*

CHARIZMA PRE DNEŠOK !

Duch sv. Lujzy de Marillac: veľký dar pre 21. storočie !

Horiaci plameň lásky zapálil srdce sv. Lujzy de Marillac; popri sv. Vincentovi de Paul, a dal jej vnuknutiam a dielam dimenziu večnosti, ktorá sa s odvahou zapisuje do reality jej doby.

Pečať Spoločnosti, darované sv. Lujzou, zhŕňa život dcér kresťanskej lásky, obetované Bohu pre službu chudobným: je to srdce zapálené láskou k ukrižovanému Ježišovi a slová *"Láska ukrižovaného Ježiša nás podnecuje"*. Toto srdce horiace láskou zostáva naďalej "zapáleným uhlíkom", ktorý oživuje 23 000 dcér kresťanskej lásky vo svete na piatich kontinentoch, 15 000 v Európe, 1 500 vo Francúzsku. Povolanie Lujzy de Marillac, ktoré sa prejavilo činnou láskou, je stále aktuálnou odpoveďou na potreby a očakávania 21. storočia.

V prostredí mondializácie?

Spoločnosť je od založenia celosvetová. Misionárky, DKL, pôsobia v 90 väčšinou najchudobnejších krajinách 5 kontinentov.

Sociálna požiadavka demokracie?

Pravidlom Spoločnosti je jednoduchosť, ktorá sa prejavuje v rovnosti členiek a vzájomnej komunikácie medzi nimi.

Závazok dobrej vôle pre solidaritu?

Dcéry kresťanskej lásky sa zaväzujú okrem troch sľubov: čistoty, chudoby, poslušnosti, aj sľubom služby chudobným po celý život.

Zvyk pracovať spoločne a v rovnosti medzi mužmi a ženami?

Dve kongregácie: mužská – kňazov Misijnej spoločnosti (Lazaristov) - a ženská (Dcéry kresťanskej lásky) pracujú spoločne, v pokore a vo vzájomnej úcte.

Úzkostlivé hľadanie zmyslu života?

Ženy žijú Evanjelium tým, že sa zasväcujú Bohu v službe chudobným.

Nová príťažlivosť pre spiritualitu?
Prameňom činnosti dcér kresťanskej lásky je modlitba.

Nadmerný individualizmus?
DKL žijú v sesterskom spoločenstve.

Dialóg s civilnou spoločnosťou a Cirkvou?
Partnerstvo s inštitúciami a inými tvorcami solidarity.

Obroda zodpovedného laikátu v Cirkvi?
Dcéry kresťanskej lásky spolupracujú s laikmi.

Dcéry kresťanskej lásky, podobne ako ich zakladateľka – vzor lásky k chudobným, vzor vynaliezavosti a húževnatosti, vzor v úsilí o vernosť a jednotu – usilujú sa žiť tri čnosti, odporúčané Pánom Vincentom: pokoru, jednoduchosť a lásku.

Lujza vedela viesť komunitu po nových cestách, navrhla im život celkom obetovaný pre službu chudobným.

Je to stále nová cesta, pretože je cestou Božieho srdca:
"Láska ukrižovaného Ježiša nás podnecuje."

Chantal CREPEY
Členka pastoračnej skupiny kaplnky

DODATOK

Dejiny relikvií sv. Lujzy

Od roku 1641 Lujza a jej duchovné dcéry sa usadili pri opátstve sv. Lazára, na ulici Predmestie sv. Dionýza, vo farnosti sv. Vavrinca. V budove mali aj oratórium.

Po smrti zakladateľky sestry dali postaviť v r. 1679 kaplnku na 1. poschodí novej budovy, neskôršie v r. 1716 bol položený základný kameň skutočnej kaplnky na nádvorí. V r. 1755 boli do nej prenesené zostatky sv. Lujzy.

V r. 1792 revolucionári vyhнали sestry, dom skonfiškovali a v roku 1797 kaplnku zbúrali.

Po revolúcii sa začali sestry znovu zoskupovať. V r. 1800 minister vnútra Chaptal, im dal do prenájmu ústav na ul. Vieux

Colpmbier, patriaci kedysi Sestrám milosrdenstva, ktoré sa cez revolúciu uchýlili do Belgicka.

V r. 1813 udelia dcéram kresťanskej lásky kráľovským dekrétom používanie Hotelu de Chatillon, na ul. du Bac 140. Sestry tu dajú najskôr vykonať veľké opravy.

V r. 1815 prídu sestry bývať do ich nového Materského domu. 6. augusta, na sviatok Premenenia Pána, bola kaplnka slávnostne posvätená.

Telo sv. Lujzy bolo už v júli 1815 uložené v sakristii, neskôr pod kaplnkou. V r. 1824 bolo umiestnené pod mramorovú dlažbu v strede kaplnky.

Tu odpočívalo telo sv. Vincenta, pod bočným oltárom, až do 25. apríla 1830, v deň prenesenia jeho zostatkov do kaplnky Lazaristov (na ul. de Sèvres, 95). Katarína Labouré, v tom čase seminárska sestra DKL, sa s radosťou zúčastní na tejto slávnostnej procesii.

Keď bola v r. 1920 prehlásená za blahoslavenú, zostatky Lujzy boli uložené pod oltár vľavo.

V r. 1934 bola kanonizovaná a vtedy jej relikvie boli uložené do nádhernej pozlátenej bronzovej schránky, zhotovenej v ateliéri Brunet a umiestnené na tento oltár k úcte veriacich.

Archívy... staré papiere?

S. Klára HERMANN
sestra zodpovedná za Archív Mater. domu

Prečo máme dnes rozprávať o archívoch? Má nám čo povedať vízia na "staré papiere" v dobe rýchlolakov a lietadiel? Ide vždy o staré papiere, keď hovoríme o archívoch? Nebolo by vhodnejšie priblížiť si iný obraz, ktorý by obsahol všetok kultúrny majetok, predstavujúci kultúrne a duchovné dedičstvo Spoločnosti od jej založenia? Ináč povedané: teologické miesto a kultúrny prameň nášho povolania.

"Prines mi... knihy, zvlášť pergameny..." požiadal sv. Pavol Timoteja na konci svojho života. Chcel, aby bol Kristov odkaz ohlasovaný a dostal sa až k ušiam všetkých pohanov (2 Tim, 4). Tieto knihy a pergameny boli jeho spomienkou, aby sa mohlo naďalej verne šíriť Kristovo učenie.

Ako sme na tom dnes?

Tri obežníky Pápežskej komisie pre kultúrny majetok Cirkvi nás utvrdzujú vo vykonávaní tejto služby "spomienky", ktorá existuje v Spoločnosti od počiatku.

Prvý obežník je z 19. 3. 1994. Jej predmetom je cirkevná knižnica v poslaní Cirkvi. Usiluje sa zachovať v knižniciach všetko, čo vedie v súčasnosti viac ako inokedy k životnému záujmu o rozvoj kultúry. Obežník je ozvenou hlasu pápeža a obracia sa priamo na diecéznych biskupov a generálnych predstavených rehoľných kongregácií, aby zamerali svoju pozornosť a starosť o osud všetkých starých i súčasných knižníc.

Pápežská komisia vyzdvihuje potrebu oživiť záujem a zaangażovanie sa tým, že podporia špecializáciu osôb, aby sa mohli ujať týchto úloh.

Svätý Otec považuje všeobecnú obnovu o kultúrny majetok za "znamenie čias". Cirkev – "znalá v kultúre" – má úlohu zachytiť túto výzvu.

Druhý dokument z 10. 4. 1994 sa obracia priamo na generálnych predstavených, aby im pripomenul, že kultúrny majetok sú privilegované svedectvá celej katolíckej a duchovnej činnosti. Vyzýva každé rehoľné spoločenstvo, aby urýchlene odpovedalo na výzvu Sv. Otca a uvedomili si dôležitosť a potrebu umeleckého a historického dedičstva Cirkvi za účelom jeho zachovania, ocenenia alebo vytvorenia pre našu dobu a budúcnosť podľa špecifickej fyzionómie. Materiál je rozmanitý, ale každý z neho má byť inventarizovaný, zhromaždený, zaradený a prístupný všetkým, ktorí prehľbujú archívne prieskumy.

Tretí dokument je novší: z 2. 2. 1997 s názvom: "Pastoračná funkcia cirkevných archívov". Je určený všetkým predsedom biskupských konferencií. Dokument bol vydaný v rubrike "Akty Sv. Stolice" v Katolíckej dokumentácii. Obsahuje skutočný program na dnešnú dobu; pripomína zdroj rozvoja a pod.: Obežník má v úmysle oživiť záujem o archívy, pretože majú pastoračnú funkciu. Tento **živý majetok** je určený k vzbudeniu pozornosti Božieho ľudu na jej dejiny, ktoré sú tiež našimi dejinami. Odporúča sa použiť nasledovné opatrenia:

- Znovu potvrdiť rešpekt, ktorú Cirkev mala vždy ku kultúre.
- Byť presvedčenými o hlbokom pastoračnom význame práce a zhodnotenia archívov.
- Uchovať v archívoch bežné aktá a všetko, čo môže pomôcť spoznávať konkrétny život komunity.
- Povzbudzovať vydávanie kroník významných udalostí komunity.
- Veľmi dbať na zachovaní dokumentácie týkajúcej sa zanikajúcich nábožných zvykov.

Tvorca dokumentu vie, že spomienka je krehká. *"Konzervácia dokumentov je úloha spravodlivosti, ktorú dlhujeme dedičom. Nedostatok záujmu by mohol byť urážkou pamäti našich predkov."*

Po tomto dlhom úvode, potrebnom na dostatočné pochopenie fungovania archívov, nastoľuje sa otázka: "Prečo je potrebné opierať sa o texty, keď sú už archívy realitou?" Vysvetlenie znie: Cirkev nám navrhuje úvahu. V archívoch Spoločnosti nie sú len spisy, opisy začiatkov a nasledujúcich období; pridávajú sa k nim zmaterializované pamiatky: obrazy, sochy, vzácne predmety. Pre nás najdôležitejšou z týchto pamiatok je kaplnka s ostatkami našich svätých, pamiatka na mučenie, spomienka na návštevu Panny Márie a jej neustála pozornosť k nám v priebehu dejín, skonkretizované v sále pamiatok.

K predchádzajúcim vysvetlivkám by sa mohla pridať ďalšia dôležitá poznámka: dejiny Spoločnosti sa zapisujú každý deň: to, čo sa dnes zapíše, stane sa archívami v budúcnosti. Preto nestraňme nič z týchto vzácných dejín, ktoré uskutočňujú boží plán lásky s ľudstvom. Matka Juliána Jouvinová hovorila sestram: *"Sme deťmi našich svätých zakladateľov, neodkloňme sa od svojho pôvodu."*

Sestra Klára HERRMANN
dcéra kresťanskej lásky

VIDIEŤ BOHA

"Môže sa stať, je dokonca isté,
že odkaz Ježiša Krista možno prelúštiť v knihe sveta
jasne a úplne len vtedy,
keď sme si ho najskôr prečítali v knihe Písma.

Ale potom možno, ba je potrebné, čítať ho
v knihe sveta a ľudského života,
aby sme spoznali pravú a úplnú múdrosť
Toho, kto je v Slove Písma.

P. Karol Rahner
Poslanie a milosť

November 2003

Obsah

ŽIVOT SPOLOČNOSTI

Rôzne komunitné stretnutia P. Fernando Quintano, generálny direktor	1
Interview s Matkou Evelyne Franc Peter Morachini z Rádia "Notre Dame"	11
Menovania	25

AKTUALITY Z PROVINCÍÍ

Dom pre chudobných – sen, ktorý sa stáva skutočnosťou S. Marlena Terezinha Rosa, vizitátorka Curitiby	27
Výročie (1633 – 2003)! Spoločnosť slávi 370 rokov! Chantal Crepey, členka pastoračnej skupiny kaplnky	30

DEJINY SPOLOČNOSTI

Archívy... staré papiere? S. Klára Herrmann, DKL	44
---	----

VIDIEŤ BOHA, úvaha P. K. Rahnera	47
--	----